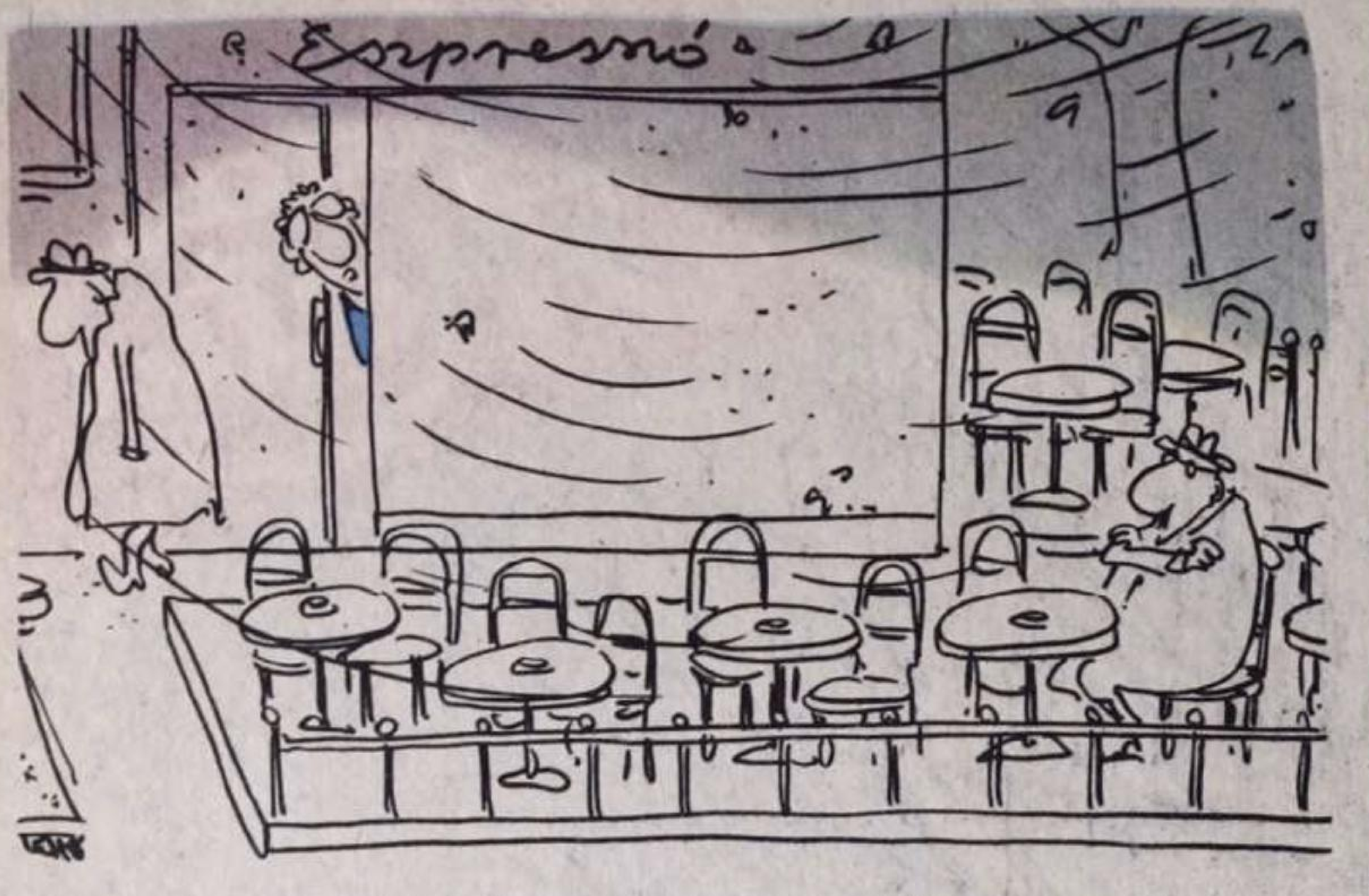
42. ÉVFOLYAM, 14. SZÁM Ára: 3,80 Ft 1986. ÁPRILIS 2.

– Egyre értékesebb lesz az ország, ha csak a telkünknek évente ötvenezerrel nő az ára!

SZELES IDŐ

– Azt hiszi, felbosszant vele, hogy leült a teraszra?!

Kinek húzza a prímás?

A prímás nem húzza senkinek, legalábbis 1986. január elseje óta. A prímás különben Liszt-díjas, s nagyjából annyi kitüntetése van, mint három népi zenekarnak összesen. Nevét csaknem az egész ország ismeri, méltán. És ez a kiváló zenész jelenleg otthon ül és nézi a mennyezetet. Minderről az Esti Hírlapból értesültem, miként arról is, hogy Lakatos Sándor – mert róla van szó – muzsikálna ugyan, de nem kap munkát. Az okok: betöltötte hatvanadik életévét, s hazánkban olyan sok a prímás, hogy az idősebbeknek nincs munkalehetőségük. A kiváló muzsikus kiöntötte szívét az újságban, s talán nem veszi tőlem rossz néven, ha egy-két gondolatára e hasábokon reagálok.

„A koncertirodától sose kaptam külföldi vendégszereplést. Személyes ismeretségem alapján mindig azok hívtak, akiknek a játékom megtetszett." – Lakatos Sándor e gondolatára csak azt tudom mondani, hogy a személyes ismeretség nem csupán a muzsikálásban számít. Egyesek szerint a jó állások betöltésénél, az egyetemi felvételik, lakáskérelmek, főszezoni beutalók s különböző kedvezmények elbírálásakor annyira meghatározó a személyes ismeretség, hogy még a játéktudás sem számít különösebben.

„Nálam is voltak olyan ifjú cimbalmosok, akiknek hiányzott az alapvető zenei képzettségük. Magasabbra kellene állítani a mércét." Istenem, milyen jó is lenne, ha már kizárólag a cimbalmosok között találnánk csak olyanokat, akiknél hiányozna a munkakör betöltéséhez szükséges képzettség, hozzáértés? Ha ez így lenne, örömében az ország nagyobb része dalra fakadna, s oly sokan nótáznának vidáman, hogy a kitűnő Lakatos Sándornak se kéne munkanélküliségről panaszkodnia, mi több, válogathatna, hogy épp kinek a fülébe húzza. De ehhez persze valóban magasabbra kell emelni a mércét.

„Sajnos nekem, mint élvonalbeli muzsikusnak, negyvenéves működésem alatt semmi beleszólásom nem lehetett a szakma irányításába. Olyanok vezették, akik soha nem voltak cigányzenészek." Néhány nagyvállalatunk esetét ismerve nekem az a benyomásom, hogy azokat viszont olyanok irányíthatták, akik a cigányzenéhez tán konyítottak valamicskét, de máshoz nem. Mi több, olyan is megesett, hogy egy vállalat kiváló címet kapott – aztán rá egy-két évre csődbe ment. Talán azért történhetett ez így, mert a szakma irányításába ott sem szólhattak bele mindig az élvonalbeliek.

Én azért bízom benne, hogy Lakatos Sándor rövidesen munkát kap. Mostanában ugyanis már nemcsak az számít, hogy mit húznak, s ki húzza, hanem az is, hogyan.

Vezda János

Nem élhetek frázisok nélkül!

Fura álmom volt az új sajtótörvény parlamenti vitáját követő éjszakán. A színházi rovatban ezt a címet láttam: „Közéleti szereplések kritikája." Mondhatom, eléggé száraz cím, úgy látszik, álmomban nem hajhászom a szenzációt. De a szöveg már érdekesebb: „A főosztályvezető a tv-interjúban teljesen súlytalan volt." „A miniszter a gyűléseken mindig egyforma, bár korrekt alakítást nyújt." „Az elnökhelyettes jelenléte a közélet színpadán már-már zavaró, mellébeszél, azt is rosszul mondja, kijelölése szónoknak szereposztási tévedés."

Azám, előzőleg színházi kritikát olvastam, onnan kúszhattak az agyamba ilyen mondatok! Mert azt írta – nem álmomban, hanem a valóságban – az újság, hogy „K. N. a felvonás csúcspontjának szánt jelenetben teljesen súlytalan." „B. B. mindig egyforma." „A. J. jelenléte a színpadon már-már zavaró, rosszul is beszél – ez szereposztási tévedés!" Ezek az értékelések nyilván nem kellemesek az érintett művészeknek, de hát – amint egy színész ismerősöm kifejtette –, aki közönség elé áll, annak vállalnia kell ezt is.

Ez igaz. De miért csak a művésznek? Vajon mi lenne, ha közéleti szerepléseikről is megjelennének ilyen bírálatok? Lehet, hogy csökkenne a közszereplők száma, mert a megbíráltak megsértődnének? Még többen, mint a színészek közül? „Pedig mondtam, hogy odafigyelünk a nagy horderejű intézkedésekre és azokat kollektívánkban az érdeklődés homlokterébe állítjuk ... és ezt a kifejező szöveget meri kritizálni valaki? Hogy a lényeg el van kenve és a nyilatkozat csak közhelyekből áll?!"

Azt hiszem, az információtól való elzárkózásnál is általánosabb veszély az információ elközhelyesítése. És a frázisok használatát nem tiltja a sajtótörvény sem. Az például, hogy „a kérdés nem időszerű", annyira elterjedt, hogy már maszekok is használják. Egy zöldségest kérdezett kollégám arról, hogyan befolyásolja a tevékenységét a lánckereskedelem, mire azt válaszolta, hogy „nem időszerű erről beszélni, a drágaságnak nem mi vagyunk az okai, hanem az időjárás. Csak maguk (a sajtó) fújják fel az ügyet." Már ezt is megtanulta!

Természetesen bennünket sem kell félteni, a közhely-ellátás színvonalának fenntartásában (pardon: „szintentartásában") mi is tevékenyen részt veszünk. Én sem élhetek frázisok nélkül! (De hogy mennyit használok, arról „nem nyilatkozom".) Sőt, néha már elemezgetni is kezdem. Például, amikor a legutóbb azt olvastam egy közéleti vezető kerületi látogatásáról, hogy „a kerület vezetői tájékoztatták az ott élők és dolgozók közhangulatáról", eltöprengtem, hogy vajon mindenkit sorra vettek-e, vagy csak gyakran előforduló esetek alapján történt a tájékoztatás? És – mint a kerület lakója – miért nem tudhatom meg a jelentésből, amit ő már tud: hogy milyen is – hivatalosan! – a közhangulatom?

Földi Iván

SZAKMAI BÜSZKESÉG

– Olyan műfogsort csináltam neki, hogy azóta üdítőitalos üveg nyitásával keresi a kenyerét.

BRENNER GYÖRGY:

Más most...

– Még mindig van pénzük az embereknek, ha banánért képesek sorbaállni...!

UNOKÁINK LÁTNI FOGJÁK!

– Megjavítani nem lehet, leszerelni viszont nem engedjük ezt a szép ósdi liftet!

APRÓ ÖRÖMÖK

– A vonattól mindig féltem, de mostanában autóbusszal szállítja a MÁV az utasokat.

VILMA NÉNI

– Azt mondják, hogy a brazilok ezt a meccset a kávéárakkal fogják megtorolni...!

FOGADJUNK!

Tisztelt Fogadóközpont! Alulírott Madárlátta Béla (Róbertváros, Hátulgombolós u. 17. 8768.) szeretném bejelenteni, hogy hamarosan megnyitom fogadóirodámat. Miután azonban ezzel kapcsolatban sok még a tisztázatlan, sőt, megoldatlan probléma, szeretném a T. Fogadó Elvtársak véleményét kérni néhány fontos kérdésben.

Anyósom, aki özv. Jónabrék Frigyesné néven már kora gyermekkorában bekapcsolódott a fogadási mozgalomba — maga is fogadott gyerek volt! — táviratilag értesített, hogy a jövő héttől kezdve már a szocializmusban is lehet maszek alapon fogadni. Csupán megjegyzem, fiatal csemeteként a Klauzál téren nagyban űztük a maszek fogadást, akkor mi ezt snóblinak hívtuk és fogalmunk sem volt arról, hogy a Kedves Fogadási Centrum Központ néhány évtized elteltével szintén hasonló véleményen lesz majd.

Sok a mendemonda azzal kapcsolatban, milyen fogadóirodákat engedélyeznek majd. Mindenki másról hallott, ahány fül, anynyi hallás, még az újságokban sincs két hasonló olvasat. Nagybátyám, aki tőlünk távol él, azt mondja, hogy a londoni fogadóirodák mintájára hozzák majd létre a magyar szervezetet. Ott, mint azt a T. Fogadó Központ bizonyára tudja, még arra is lehet fogadni, hogy a királyi trónörökös milyen nemű lesz. Egy ismerősöm például, sokat vesztett egy ilyen fogadáson, s mikor az ifjú Vilmos megszületett, így sóhajtott fel: ennek a gyereknek már a neme sem áll jól! Ez az említett nagybátyám határozottan esküszik arra, hogy nálunk is lehet majd a miniszterek gyermekeinek a nemére fogadni, bár én egyelőre azzal is megelégednék, ha azt lehetne találgatni, vajon ki áll majd egy adott tárca élén jövő ilyenkor? Tudom, persze hogy tudom, találgatni már most is lehet, csak nyerni nem.

Akadt olyan ismerősöm T. Központi Fogadó Elvtársak, aki azt vallja, hogy elsőként, kísérletképpen a kereskedelemben vezetik be a maszek fogadóirodákat, méghozzá a totóhoz hasonlóan.

Ez az ismerősöm — a nevét nem árulhatom el, csak annyit, hogy Ignác nevű testvéröcsémről van szó — még azt is tudja, hogy lesznek majd kollektív kereskedelmi totószelvények, mégpedig a következőképpen: Folyik a tej: 1; Csak az utcán kezd folyni: 2; Még otthon sem folyik, mert megromlott: x. Testvéröcsém szerint a totónak ez a formája illegálisan ugyan, de már régen folyik az élelmiszerboltok hűtőpultjainál. Ugyancsak reményteljes játéknak ígérkeznek a *Lesz-e elég sör nyáron*, valamint a *Rekeszhiány miatt az üvegvisszaváltás szünetel* című játékok, bár úgy tűnik, mindkét játékban csupán egyetlen esélyre lehet tippelni.

T. Központi Fogadó Elvtársak! Ha valahol, hát itt értem el mondandóm lényegéhez. Engem, mint róbertvárosi adófizető polgárt, nem érdekelnek a mendemondák, a találgatások; egyenesen előállok a tervemmel. Első Általános Fogadó Iroda néven olyan vállalkozásba szeretnék kezdeni, amely jelentősen segítené a népgazdasági tervezés hatékonyságát, beleértve a világgazdaság helyzetét, valamint a külpiaci kapcsolatainkat, különös tekintettel barátainkra és kereskedelmi partnereinkre. Javaslatom lényege a következő: megszületik, mondjuk egy magyar újszülött, s a továbbiakban ő lesz a fogadás tárgya. 1, 2, illetve x-szel lehet tippelni arra, vajon lesz-e huszonöt éves korában lakása, rendelkezik-e majd nehéz gyermekkorral, pályakezdő értelmiségiként tengeti életét, avagy inkább az élet naposabb oldalát választja? Ivarérett korba lépve, akar-e gyermeket, vagy inkább megpróbál magasabb színvonalon élni? Szereti-e majd Tandori Dezső verseit, vagy inkább S. Nagy István költeményeit részesíti előnyben? Káromkodik-e majd a magas zöldségárak miatt, vagy finom lélekként, inkább gumókkal és más növényi magvakkal teszi egészségesebbé táplálkozását?

Talán e rövid felsorolásból is kitetszik T. Fogadó Centrum Elvtársak, hogy az Első Általános Fogadó Iroda népgazdaságilag igen hasznos tevékenységet folytat majd. Éppen ezért kérem a Központi Centrum Fogadó Elvtársakat, vállalkozásomat részesítsék adókedvezményben.

Ugyanakkor, ennek fejében, tudomásul veszem, hogy a külföldi párt- és állami delegációkkal kapcsolatos tevékenységek egyelőre állami monopóliumok maradnak; őket repülőtereken, pályaudvarokon a jövőben sem lehet majd géemkában, vagy teszem azt, polgári jogi társaságban fogadni.

Tisztelettel: Madárlátta Béla

Föld S. Péter

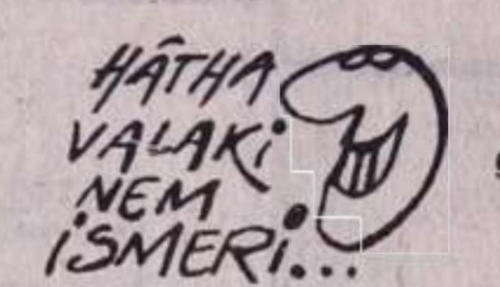
KIKELET

TANULÓ OKTATÁS

– Cseréljétek kisebbre az öltöny-nadrágokat, és csak suskáért fogunk nagyobbat találni . . .!

Férjek beszélgetnek:

— Valahányszor este kimaradok, mindig fogadok a feleségemmel, hogy éjjél előtt otthon leszek.

— Na és, hogy szokott végződni a fogadás?

— Hagyom szegényt nyerni . . .

SZILÁNKOK

HÁLÁTLANSÁG

— Tanár úr, annak idején az iskolában maga tanított meg olvasni, amiért cseppet sem vagyok hálás. Ezek a mai hírek az újságokban!

FERDE ÍZLÉS

— Egészségesen befeküdtem egy kórházba, csak azért, mert imádom a kórházi kosztot.

OK

— Eddig Kőbányán laktunk, most átköltöztünk Rákospalotára.

— Szebb lakást kaptak?

— Nem. De a feleségem már mindenkivel összeveszett a tizedik kerületben.

VIGASZ

— Én örülök, hogy nincs lakásom. A statisztika szerint ott történik a legtöbb baleset.

GYŰJTÉS

— Nekem gyanús ez a dolog. A múlt héten koszorúra gyűjtöttünk Kovács szaktársnak, most meg esküvőre.

SZERKESZTŐSÉGBEN

— Sajnálom, barátom, a versei közölhetetlenek.

— Valóban? Eddig négy irodalmi lapban jelentek meg . . .

ÖNISMERET

— Doktor úr írjon föl nekem valami képzelt betegnek való gyógyszert.

ROSSZ TERMÉSZET

— Ennek a nőnek olyan rossz természete van, hogy képtelen vagyok vele összeveszni.

KUTYABŐR

— Én visszamenően 1570-ig be tudom bizonyítani, hogy az őseim emberek voltak.

HÓDOLAT

— Sértsen meg! Öntől az is megtiszteltetés!

MAI IDŐK

Az éhes, szomjas vándor betért az országúti fogadóba és megvásárolta azt.

KÜZDELMES ÉLET

— Mire a karrieremhez vezető összes akadályt elhárítottam, elment a kedvem a karriertől.

HÁZIAS ASSZONYKA

— Az én lányom nagyon háziás. Gusztusosan tudja kitálalni a vendéglői kosztot.

SZÓ NÉLKÜL

L. szó nélkül visel el minden megrázkódtatást, melyeket másoknak okoz.

Galambos Szilveszter

ÁPRILIS

FÜLÖP GYÖRGY:

Köszöntsük egymást gyerekek!

31 HÉTFŐ – Húsvét

JOHANNA

Mai csaj nem Szent Johanna,
ki a szextől elrohanna·
Hapsija a buszon rágja . . .
Egy kis smárért nem jár máglya.

1 KEDD – Hugó

Vasárnap meccs, fut a Hugó!
Szenvedélye a sok dugó,
otthon kihűlt elesége,
dühöng szegény felesége.

2 SZERDA – Áron

Régen volt az már, hogy Áron
benzint tankolt olcsó áron.
Kocsink ma az erkölcs őre,
mert nem marad pénz a nőre.

3 CSÜTÖRTÖK – Buda, Richárd

Úgy illik, ha neve Buda
ön lakni is menjen oda.
Másfélszobás (rém megható)
millióért már kapható.

4 PÉNTEK – FELSZ. ünnepe

Nem névnap, de fontos emlék . . .
(őrzik még az idős elmék)
április 4. volt a kezdet,
kis csapatunk újrakezdett.

5 SZOMBAT – Vince

Derék Vince, ha vidéki,
dupla vivát jár ki néki.
Nagy értéket térít vissza,
termel is bort, nemcsak issza.

6 VASÁRNAP – Vilmos

Vilmos rendes, sohse oson
jegy nélkül a villamoson.
Lelke nyílt és csupa erény . . .
Ma már ritkább, mint a bölény.

KLAFA

Csöngettek, csak résnyire nyitottam ki az ajtót, az ember legyen óvatos.

Kékszemű, pufók, mosolygós fiatalember állt otthonom küszöbe előtt.

— Kovács Lajos vagyok — mondta, és meghajolt, de éppencsak.

Megnyugodva akasztottam ki a biztosítóláncot, mindjárt más, ha az ember névszerint tudja, hogy kivel van dolga.

— Fáradjon beljebb — invitáltam. — Miben lehetek szolgálatára?

Kedvesen csóválta meg a fejét.

— Nem, én lehetek az ön szolgálatára. Előnyös ajánlatom: minden mobilizálható pénzét fektesse KLAFA-kötvényekbe.

— Az micsoda? Az a KLAFA?

— Cégjelzés. Márkanév. Betűszó. Részletesebben kifejtve — Kovács Lajos Fejlesztési Alap.

— Értem. Ebből nyilván ön — Kovács Lajos. De mi célt szolgál az ön fejlesztési alapja?

— A kérdésben benne van a válasz. Az én fejlesztési alapom — engem szolgál. Életkörülményeim, anyagi helyzetem viharos fölvirágoztatását. És ezzel együtt mindazokét, akik KLAFA-kötvénnyel rendelkeznek. Nézze, uram, én okos vagyok, tehetséges, szorgalmas, remek összeköttetésekkel rendelkezem. Rövid időn belül ragyogó eredményeket érhetek el bármilyen területen. Vendéglátóipar, idegenforgalom, gazdasági társulás, innováció, meliorizáció, világkoncertek, világversenyek rendezése és így tovább. De az induláshoz némi alaptőkére van szükségem. Ezért szűk körben, megbízható emberek között KLAFA-kötvényeket hozok forgalomba. Ragadja meg ön is a soha vissza nem térő alkalmat, vegyen KLAFA-t!

— Sajnos, momentán, ebben az évszázadban, nem vagyok abban a helyzetben...

Türelmetlenül szakított félbe.

— Előbb hallgassa meg a feltételeket. Húsz százalék kamat. És ez már az első esztendő végén kifizetésre kerül. Öt év alatt — a teljes összeg!

— Dehát mondom, hogy bármennyire kedvemre való lenne is ez a befektetés, nem rendelkezem jelentékenyebb összeggel.

— Na látja, ez a KLAFA-kötvényjegyzés másik előnye. KLAFA-kötvény kevésbé jelentékeny összegért is vásárolható. Per pillanat hány forint van önnél?

Elővettem a bukszámat, megszámoltam.

— Kilencvenhat forint és nyolcvan fillér.

Elővett egy noteszt, lapozgatni kezdett benne, kisvártatva örömmel kiáltott fel.

— Hoppá, éppen van itt egy kilencvenhat forint és nyolcvan filléres kötvény. Az utolsó darab! Hogy önnek micsoda pokoli mázlija van!

Golyóstollával kitöltött néhány rubrikát, kitépte a lapot, nyújtotta felém.

Átvettem a cetlit, odaadtam neki a pénzt, de azért még feltettem neki néhány keresztkérdést, a biztonság kedvéért.

— És mi van akkor, ha ön — szélhámos? Ha nem is Kovács Lajos a neve? Ha olajra lép a pénzemmel?

Keményen a szemembe nézett.

— Több kamatot ígértem, mint mások?

Bólintottam.

— Hamarabbi fizetést ígértem, mint mások? Kamatnál is, alaptőke visszatérítésnél is?

Bólintottam.

— Lényegesen olcsóbban adtam el önnek egy kötvényt, mint amennyiért egyes bankok, nagyvállalatok, intézmények árusítják a magukét?

Bólintottam.

— Nos, — folytatta látogatóm, némi szemrehányással a hangjában —, nem méltányos-e ilyen kommerciális körülmények között, ha ön egy picivel nagyobb kockázatot vállal, mint akik lassú, nehézkes, gyengébben kamatozó nagykötvényekbe fektetik a pénzüket?

Be kellett látnom, hogy tökéletesen igaza van, kezet szorítottunk, távozott.

Még az előszobában álldogáltam, amikor a gyanakvás átkos ördöge ismét felütötte fejét a fejemben. Hátha magánszemélynek nincs is jogi alapja, hogy saját fejlesztésére kötvényalapot alapítson?

Előkaptam, közelebbről is megvizsgáltam a noteszlapot, megnyugodva láttam, hogy a 29/73 sz. Ingatlanpucoló Vállalat lila bélyegzője van az alján.

Szóval — hivatalos a papír!

Azóta csak ülök, és várom a pénzespostást.

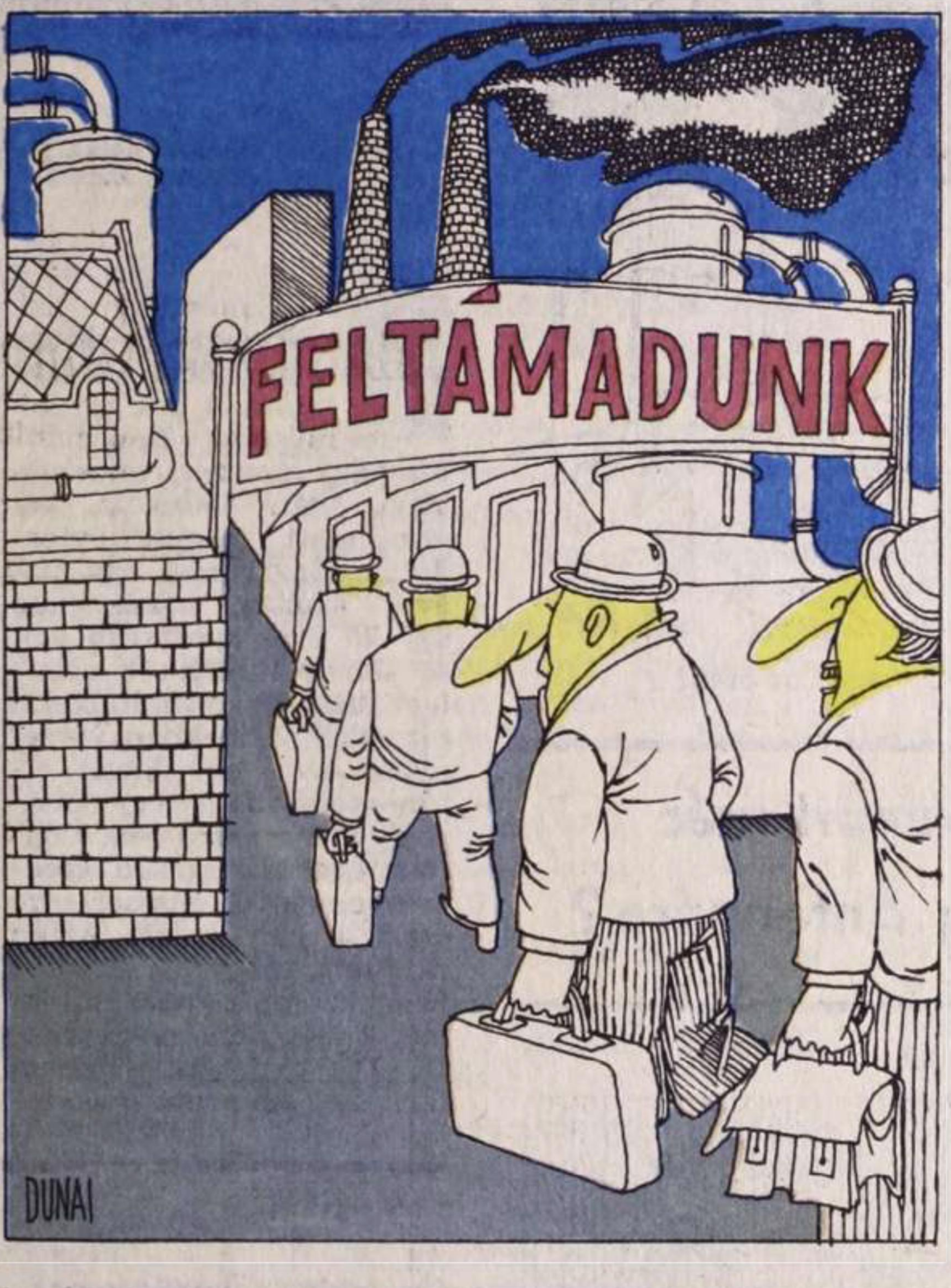
Csudajó érzés, ha az embernek biztosítva van a jövője!

Kürti András

ELHÚZÓDÓ HÁBORÚ

FEJLŐDŐ VÁLLALAT

A kutyamama iskolába küldi kis csemetéit. Amikor a kis kutyák hazajönnek az iskolából, a mama megkérdezi tőlük:

— No, mit tanultatok?

— Idegen nyelvet, mama!

— Igen? És tudtok is már valamit?

— Hogyne. — És már fújják is kórusban: — Miaú-miaú...

•

Kovács éjjel becsenget a háziorvosához és izgatottan mondja:

— Jaj, doktor úr, legyen szíves azonnal eljönni hozzánk, súlyos beteg van a háznál!

— Ki beteg? — kérdi öltözködés közben az orvos.

— Én, de nem volt senki, akit elküldhettem volna a doktor úrért, ezért hát magam jöttem el.

TÁJÉKOZTATÁSPOLITIKA

– Nem elég érett még arra a lakosságunk...

Egy napon hozták a sajtó- és az illetéktörvényt

A SAJTÓ IS ILLETÉKES LETT?

LEÁNYKÉRÉS

– És ha ezentúl egy helyen lennénk útban?

SÚLYTALANSÁGI ÁLLAPOT

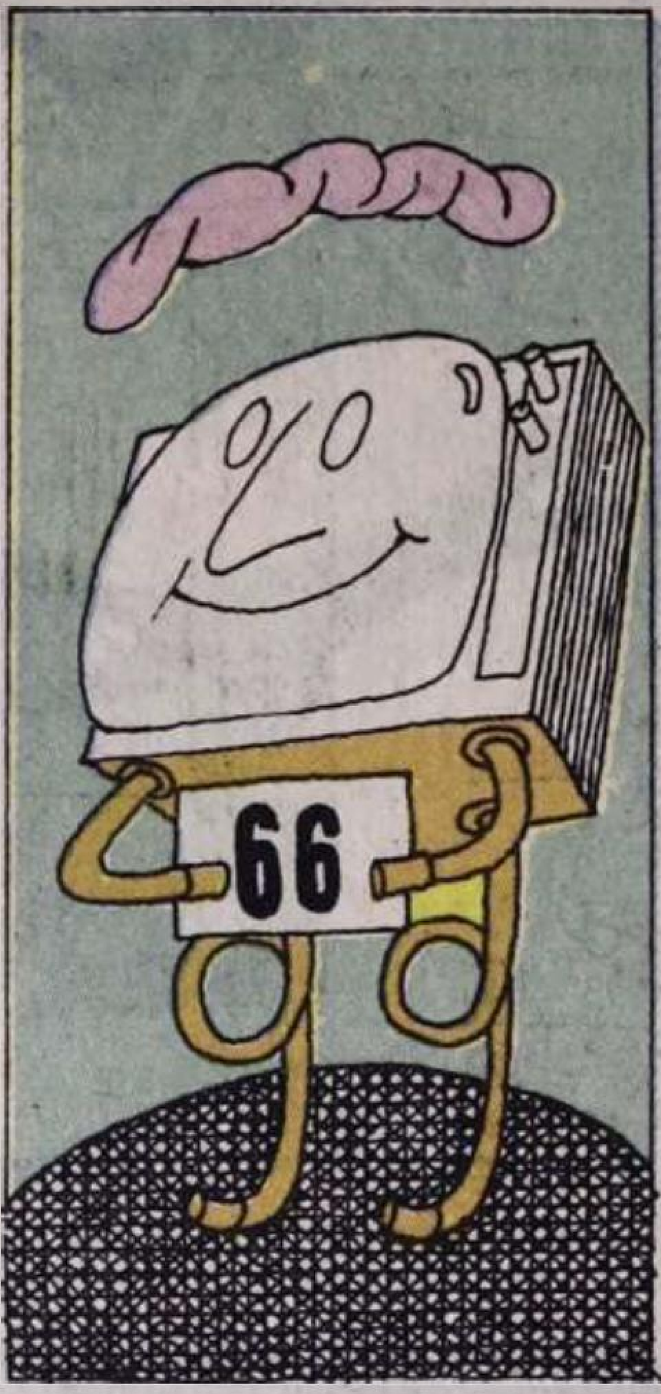
– Nemsokára nyugdíjba megy az öreg!

Szavazott már a Bádog Antennára?

ALULJÁRÓ

KÓPÉSÁGOK

„Tévézni emberi dolog." (Kovács János)

Miért mondják azt, szerkesztő úr drága, hogy nem eléggé színes a mi tévénk műsora? Háromszínű nagy nemzeti ünneplésünk után jöttek a két szín alatt megült évfordulók. Egyik nap egy tízéves áruház, másik nap egy 75 éves sportklub volt az ünnepelt, csak a véletlen teszi, hogy mindkettő piros-kék színekben versenyez. Azon egy kicsit eltűnődtem, hogy egy évtized méltatására 90, háromnegyed évszázad eredményeinek elismerésére csak 20 perc jutott. Aztán rájöttem, hogy a dicsőség nem krumpli, nem kilóra mérik. És nem is percekre. De nem ám! Hanem forintra. Az áruháznak tele a zsebe, futotta rá, hogy másfél órányit vegyen dolgozóinak és vásárlóinak Hofiból, Sasból, Kocsis Zoltánból és más kurrens árukból. A sportklub viszont örüljön, hogy az államilag finanszírozott időalapból kiporcióztak neki 1200 másodpercet. Szigorú megmérettetések ezek: ennyi jár a dicső múltnak, s ennyi a hasznos jelennek. Bár szívem a Vasas-coopé, s ezzel egy lépéssel a divat mögött járok, mégis belátom, hogy a kívánságműsor nem nekik dukált. Hiszen a csárdában is annak húzzák a nótáját, aki a százast a vonóba fűzte. Egyébként is mondvacsinált ez az egész szembeállítás, hiszen múlt és jelen, haszon és dicsőség olyanok együtt...

— Mint az egérke és az elefánt, akik egyszerre mennek át egy korhadt fahídon. A százéves, szúette híd minden eresztékében recseg-ropog, épphogy össze nem dől. Amikor a túlpartra érnek, egérke büszkén megjegyzi: Na, mi ketten jól megrecsegtettük ezt a rozoga tákolmányt!

— A példázatai sírba visznek egyszer, szerkesztőkém... Térjünk vissza a tévéhez: nem szűnök meg dicsérni a szerkesztést, mert nemcsak színes a program, de roppant politikus is. A történelmi materializmus gyönyörű példája, hogy a sok negyvennyolcas műsor után rögvest beszerkesztettek egy Hatvanhetest is. Tudja, azt a Bán János által dirigált Nyomd meg a gombot! Tudom, hogy annak Hatvanhat a címe, de én magamat is hozzászámítom, mert én is mindig szavazok. Bevallom, sosincs telitalálatom, mert én mindig más gombot nyomkodok, mint a többség. Egyébként a 67 cím ezért is ráillene, mert roppant kiegyezéses műsor: felsorakoztatja a jogos kéréseket, követeléseket, de hagyja magát meggyőzni, hogy ezt sem lehet, azt sem lehet. Legutóbb is, amikor a kisipar és a kiskereskedelem volt a terítéken, langyos viták és érdektelen gombnyomogatások után megegyeztünk abban, hogy lényegében minden oké. Még az is, hogy egy kisiparos 400 forintot nyer a saját maga készítette terméken, a kiskereskedő ugyanazon 1100 forintot. Hogy a megkérdezettek jelentős része elfogadja a jelenlegi adózási rendszert, nem azért mert jó, hanem mert azt tapasztalja, hogy minél többet javítják, annál rosszabb lesz. Elismeréssel vettük tudomásul, milyen nagy részt foglal el a zöldségek, gyümölcsök forgalmazásában a magánkereskedelem, ugyanakkor egy zokszavunk nem volt az áraikra. Tetszik tudni, mikor tetszik nekem a 66? Ha a fejére áll és 99 lesz belőle. Ez a Kilencvenkilenc még nem egy állandó műsorszám, egyetlen adás volt belőle, pár pillanatig tartott csupán, de frenetikus sikere volt. Arra gondolok, amikor a tévéhíradóban a fentebb már említett piros-kék kereskedelmi kooperáció emberei bejelentették, hogy az általuk örökbefogadott Zöldértben 400 forint helyett 99 lesz kilónként a paradicsom. Ez ám az igazi „Önök kérték...!" Mit szól mindehhez, szerkesztőkém?

— Örvendezek. Csak még nem hallom a zöldségmaffia eresztékeit recsegni-ropogni. Azt hiszem, elkél az ősi piros-kék biztatás: Skála, ne hagyd magad!

Radványi Barna

TAVASZ A PUSZTÁN

– Nem kérem, első fecskét azt nem hoztunk.

Papp Laci-bélyeget bocsátottak ki

ÉP A FOGAZATA?

Előtérben az iskolai számítógép

A PEDAGÓGUS NEM GÉP, DE Ő IS SZÁMÍT

PRÓBAÚT

– Csak addig tartsatok ki, amíg kifizeti...

ÖNFELÁLDOZÓ EDZŐ

– Aludj nyugodtan, én majd vigyázok a kondiciódra.

NEMZEDÉKEK

Szereplők: Csobolyó nagypapa, Csobolyó apuka, az ifjú Csobolyó.

Színhely: Csobolyóék háromgenerációs konyhája.

Történik: a VII. ötéves tervidőszak második felében, körülbelül 1988-ban.

* * *

Nagypapa: Hová, hová mész kisunokám? Már megint a lányok után?

Ifjú Csobolyó: Ma este jelmezbál van a Vigadóban, egy díszmagyart vettem ki a kölcsönzőből, abban ropjuk majd a táncot Erikával.

Nagypapa: Én is a Vigadóban, a fogorvosok bálján ismertem meg szegény jó Vilmámat. Emlékszem, a kandeláberek fénye csillogott Vilmácska arany fürtjein.

Ifjú Csobolyó: Most is ki vannak glancolva azok a csodaszép kandeláberek.

Apuka: De jó nektek, én még sohasem voltam a Vigadóban. Üzemi murin ismertem meg anyádat. Igaz, akkoriban a Vigadó még egy romhalmaz volt.

Nagypapa: Ajánlom neked, kisunokám, hogy éjfél után sétáljatok végig Erikával a Dunakorzón, aztán pihenjetek meg pár percre a szép öntöttvas székeken.

Ifjú Csobolyó: Úgy szoktuk, nagyapa.

Apuka: Nektek könnyű, már megint van Dunakorzó, én annakidején anyáddal a Szúnyog-szigeten csókolóztam.

Nagypapa: Tudod, hol csókoltam meg először az én jó Vilmámat? Erzsébet királyné gyönyörű szobránál, a híd pesti lábánál.

Ifjú Csobolyó: Tényleg? Mi is ott smároltunk először Erikával, de most a híd budai oldalán van a szobor.

Apuka: Nem is tudtam, hogy Erzsébet királynénak szobra van.

Ifjú Csobolyó: Mert csak a Népsportot olvasod. 1986 tavaszán állították fel újra.

Nagypapa: És vasárnap délután mit csináltok, Erikával?

Ifjú Csobolyó: Felmegyünk siklóval a Várba.

Nagypapa: Vilmával mi is a siklóval jártunk fel megnézni a Szent Jobbot, augusztus huszadikán.

Ifjú Csobolyó: Mi a Nemzeti Múzeumban láttuk István király jobbját.

Apuka: De jó nektek! Én nem utaztam a siklóval, a Szent Jobbot sem láttam. Egyáltalán, mióta van sikló?

Nagyapa: Még ezt sem tudod? 1986 májusában nyitották meg.

Ifjú Csobolyó: Apuka, hogyhogy a te idődben nem volt semmi? Nagyapa járt a Vigadóba, én járok a Vigadóba, te nem jártál. Nagyapa csókolózott Erzsébet árnyékában, én is csókolóztam, te nem. Nagyapa utazott a siklón, én is, te miért nem?

Apuka: Jó, azért be ne kapjatok! Ti viszont nem építettétek Sztálinvárost.

Ifjú Csobolyó: Arra nem lennék olyan büszke.

Nagypapa: A várban mit csináltok, kisunokám?

Ifjú Csobolyó: Megnézzük a Sándor-palotát. Nemrég lett kész, 1987 végén.

Nagyapa: Hej, de sokat jártam a régi miniszterelnökségre, Pucsovics kormányfőtanácsos úr nálam csináltatta a protéziseit.

Ifjú Csobolyó: Aztán beülünk Erikával a Lukácsba.

Nagyapa: De sokat fagylaltoztam ott az én Vilmámmal. Most is olyan fenséges a puncsuk?

Ifjú Csobolyó: Meghiszem azt!

Apuka: Melyik az a Lukács?

Nagypapa és ifjú Csobolyó (egyszerre): A Különlegességi! Te nem tudsz semmit?

Apuka: Bocsánat, hogy meg mertem kérdezni.

Ifjú Csobolyó: Nagyapa, milyen jó, hogy veled mindig megtalálom a közös hangot. Közösek az emlékeink. Apuka valahogy kimaradt ezekből a dolgokból.

Apuka: Ti viszont nem ettetek tormás virslit május elsején. A szakszervezet mindig ingyen adta.

Nagypapa: Ne is hallgassuk apád különc fecsegését. Inkább azt mondd meg, kisunokám, a díszmagyart mennyiért kölcsönzik manapság? Én 1936-ban harminc pengőért kaptam meg egy éjszakára a Király utcai Simicseknél.

Ifjú Csobolyó: Most 800 forint a Simicsek unokájánál a Majakovszkij utcában. Az unoka tavaly újra megnyitotta egykori kölcsönzőjüket.

Apuka: A Majakovszkij utca neve még nem változott meg? Akkor ez az egyetlen, ami emlékeztet az ifjúságomra.

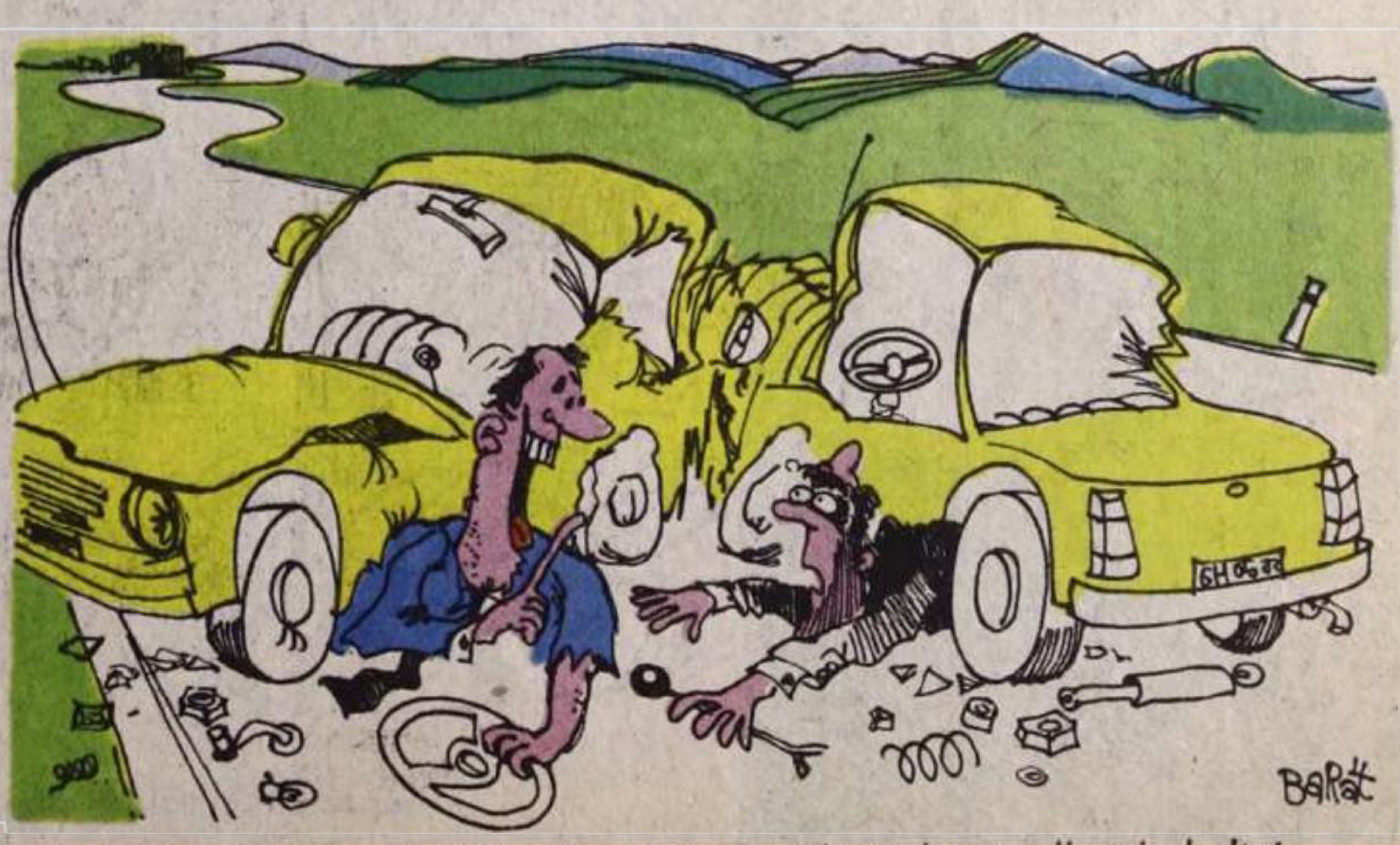
Majláth László

LÁTHATÁSI NAP

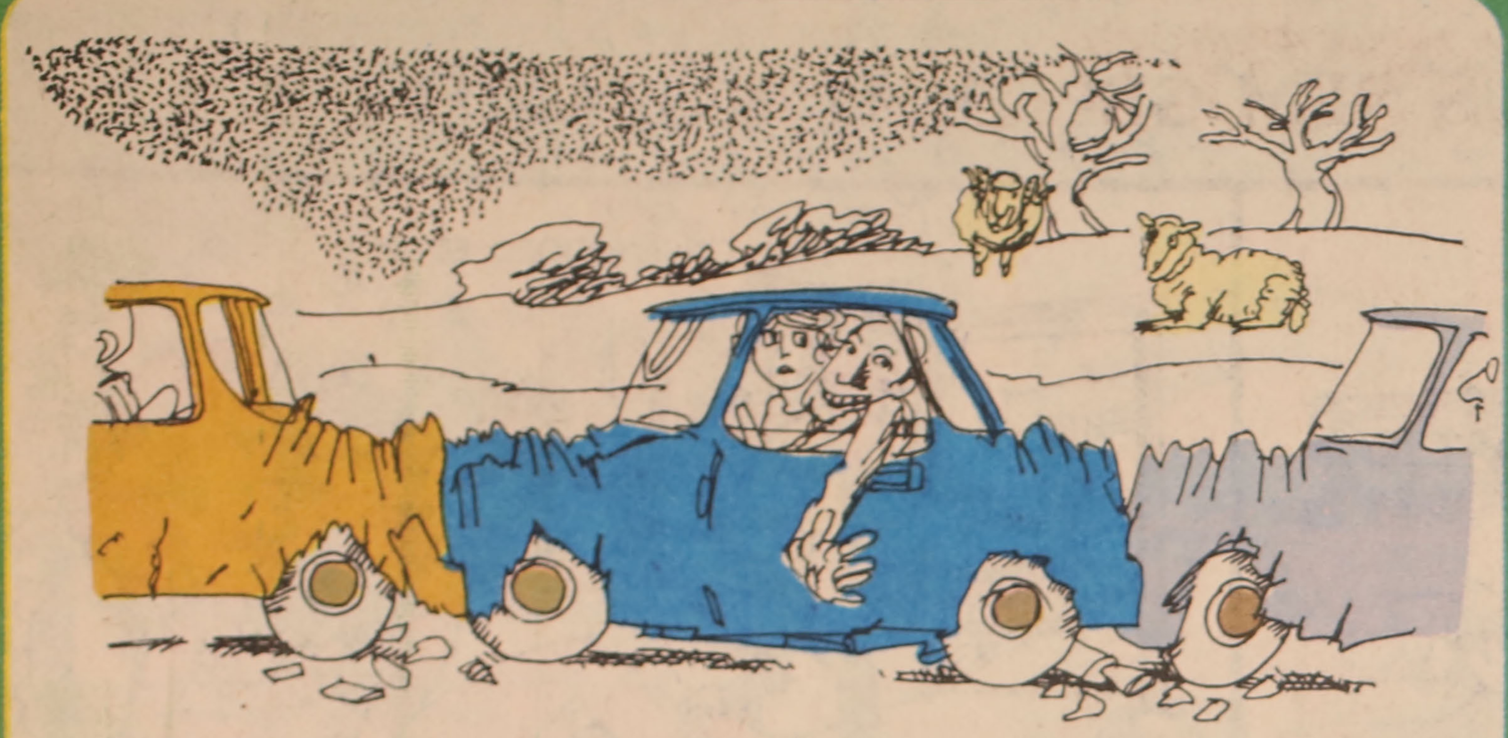

– Legalább boldog vagy az új feleségeddel, apu?

VÁLLALKOZÓKEDV

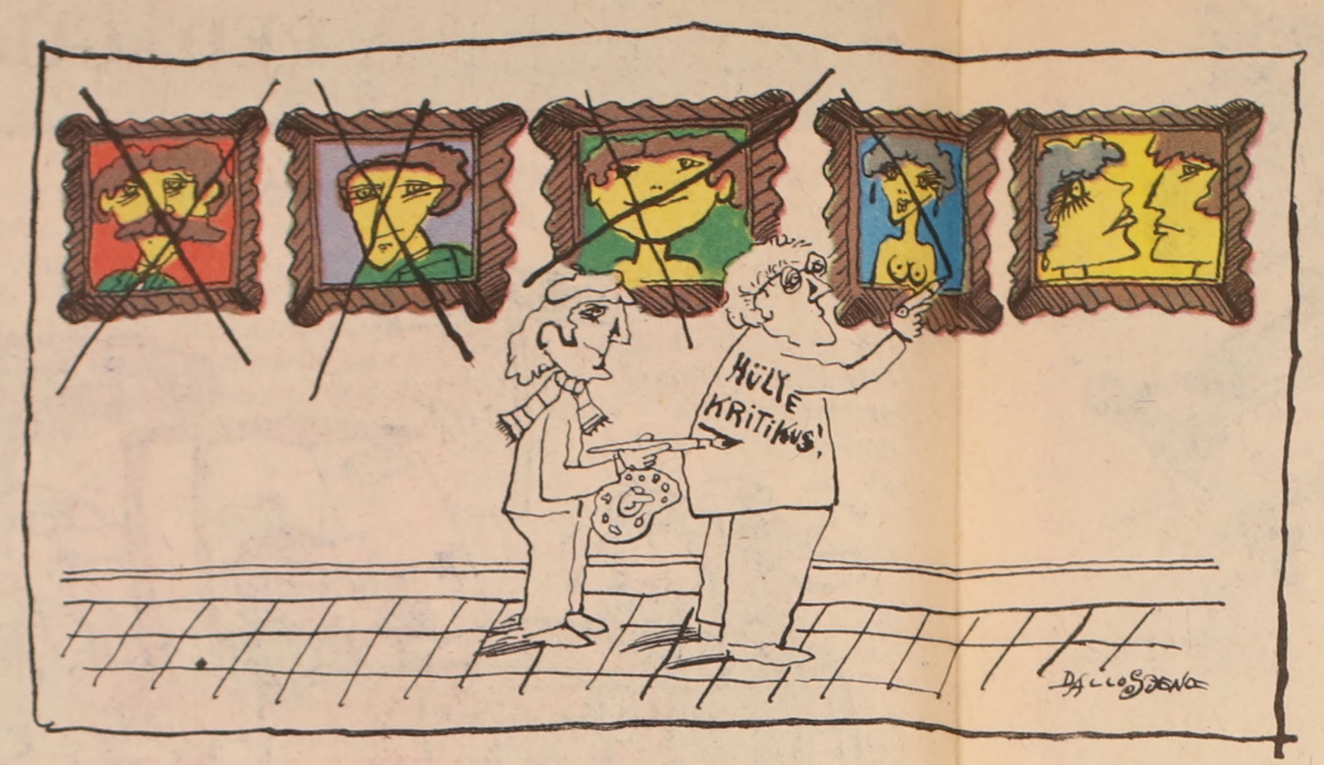

– Még egy páran belénk rohannak és nyithatunk egy alkatrészboltot.

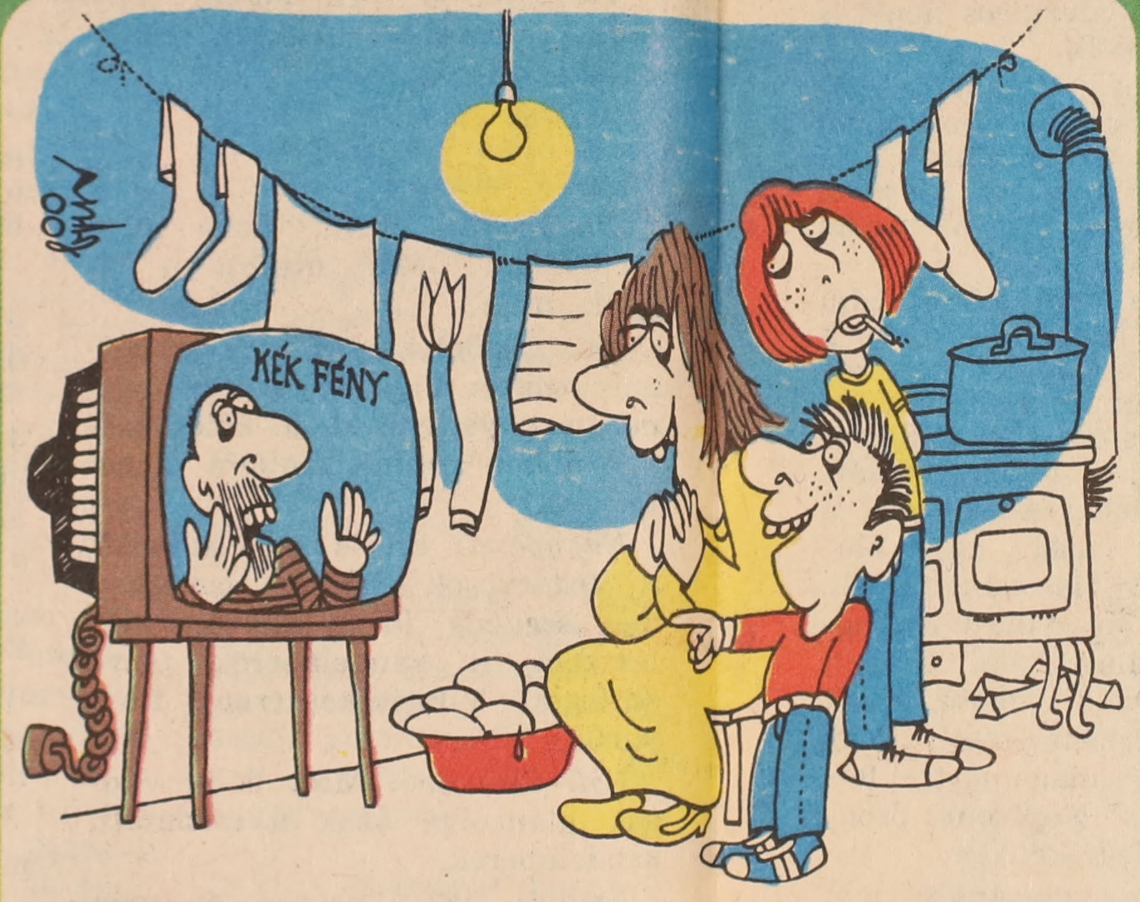
– Mondtam neked, hogy előbb-utóbb felszáll a köd.

VÉLEMÉNYEK

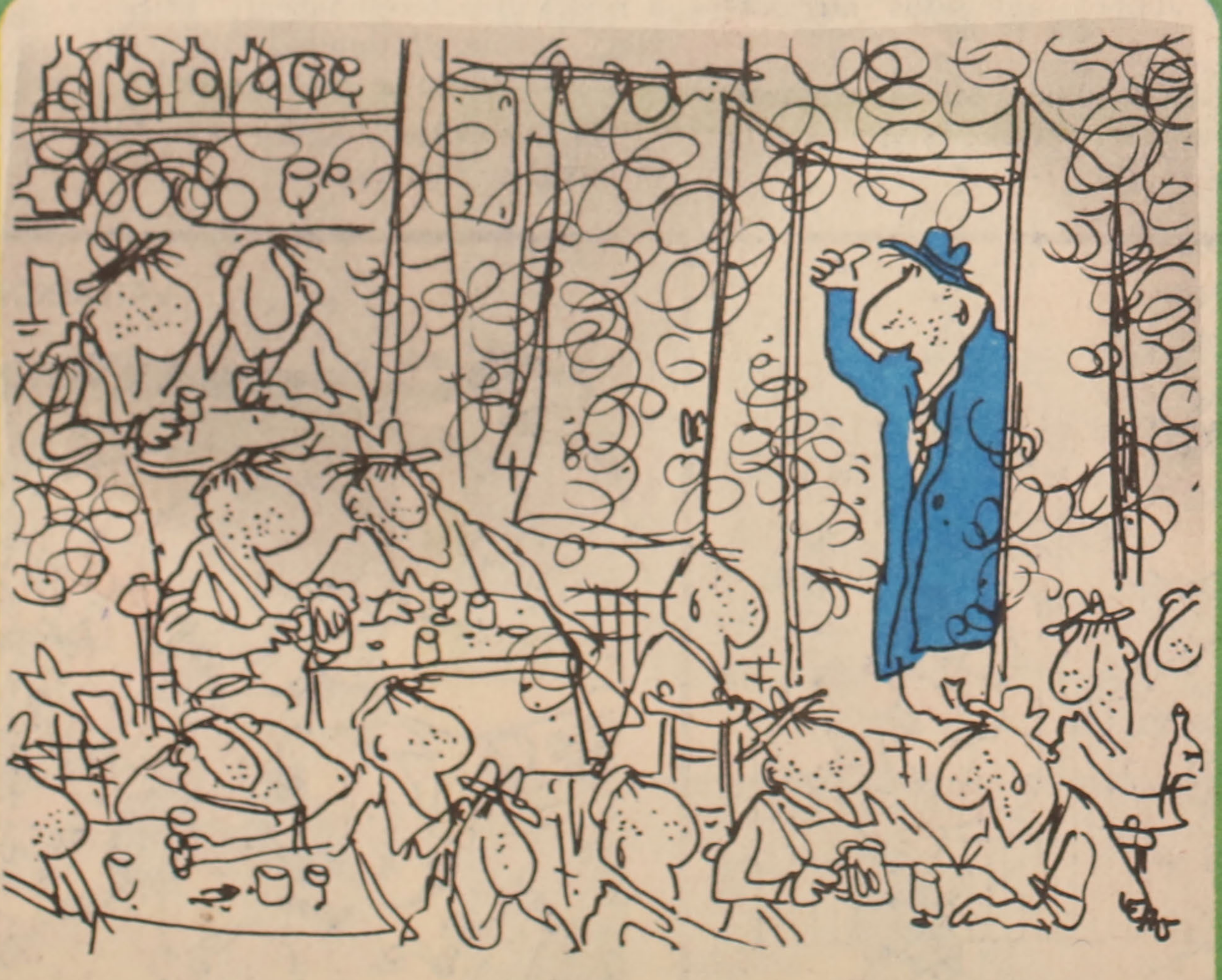

BORÚRA DERŰ

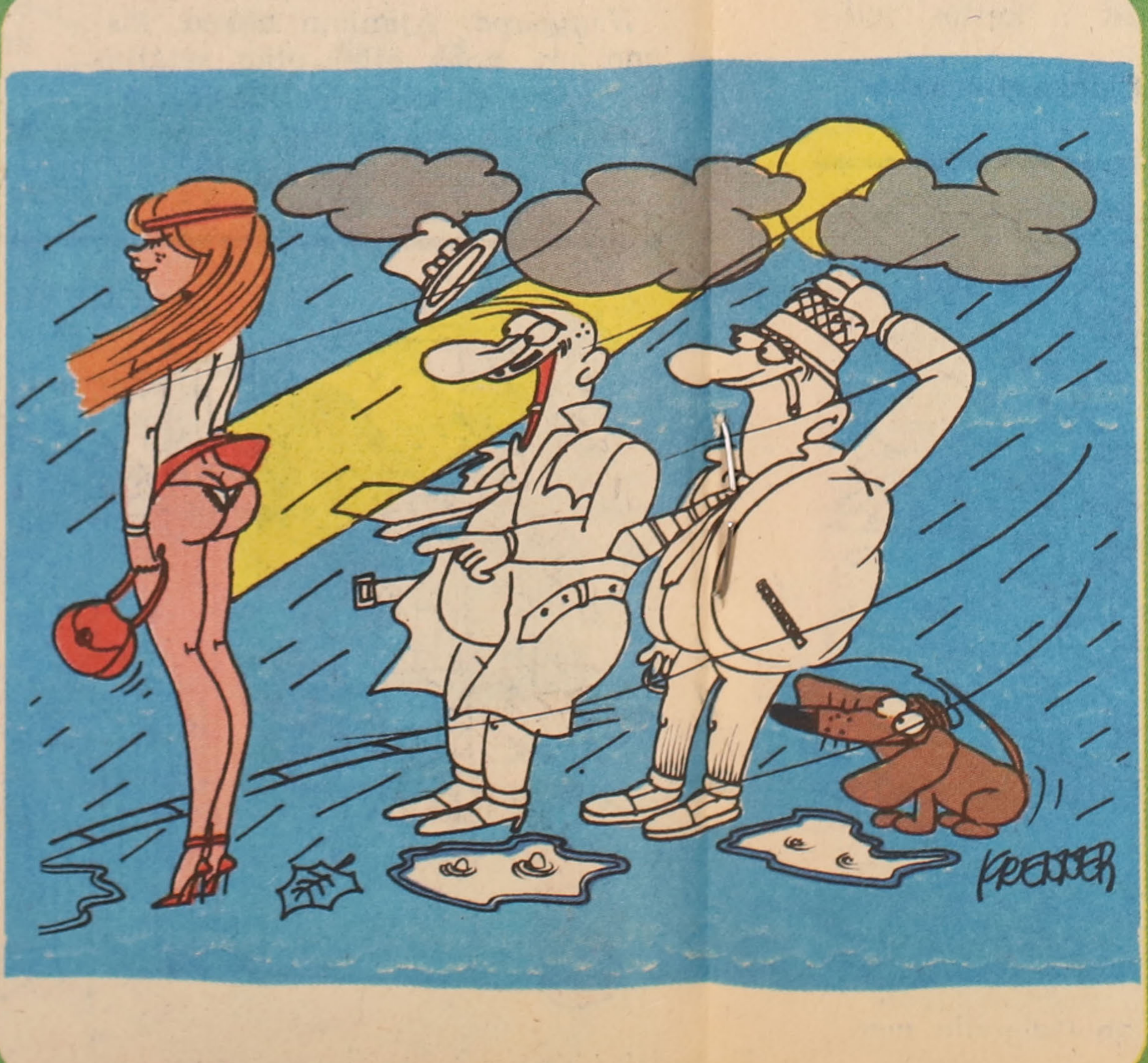

– Amikor szegény apátokat elvitték a rendőrök, nem hittem volna, hogy ilyen hamar viszontlátjuk...

– Képzeljétek, valami nagy sárga van az égen!

SZÍNVÁLASZTÁS

Az átadó a kezét dörzsölgette, amint az enyhébb nyugati filmekben kvázi mindennapos.

— És? — kérdezte surranó mosollyal. — Milyen színt óhajt a bájos ifjú hölgy?

— Pilosat! — gügyögte az aposztrofált, bár ez sokat levont bájából és ifjúságával sem volt többé mentegethető.

— Pilosat — örvendezett a vaskos úr, aki jó harminc évvel kevésbé volt bájos, de ez nem vált előnyére. — Hát nem egy cukorfalat?

— Kétségkívül — üstöllködött az átadó és a futó gyász jeléül félárbocra eresztette az egyik szemöldökét. — Ám legnagyobb sajnálatomra pilos... paldon: piros kocsi momentán nincs a laktálon ... elnézést: raktáron.

A bájos ifjú hölgy erre mohón toporzékolni kezdett az egyik lábával, majd rögtön utána a másikkal is.

— De én pilosat akalok! Én pilosat akalok!

Az átadó széttárta karját, de nem ölelési célzattal és ez is érthető volt.

— Ajánlhatnék esetleg valami mást? Gyönyörű rózsaszín autóink vannak.

— Nem kell lózsaszín autó. Pilos autó kell.

— Esetleg egy pompás bordót?

— Boldó sem kell. Pilosat akalok.

A vaskos úr arcán egy kis lila ér kezdett felfelé menni, de ez sem volt igazán elegáns.

— Nézze kérem — fordult az átadóhoz —, ha egy ilyen kvalitású ifjú hölgy piros autót óhajt, az az ő korosztálya részéről ritka, ám annál dicséretesebb állásfoglalásnak is tekinthető. Véleményem szerint az ilyesmit honorálni illenék.

— Uram, az a rózsaszín autó már majdnem tisztára piros.

Az átadó ezt pianissimó mondta, de a bájos ifjú hölgy füle olyan volt mint a sasé.

— Lózsaszín autó nem kell! Pilosat akalok!

— Ha esetleg maradhatnánk a bordónál. Egy kis jóakarattal ráfoghatnók, hogy...

— Boldó autó sem kell. Hányszor mondjam, hogy pilosat akalok?!

A vaskos úr füle már tisztára átlátszó volt s a halántéka lüktetett, akár a nagyharang.

— Nézze kérem, én tudom, hogy bonyolult korban élünk. De, ha egy ilyen kis... szóval, ha kiáll a mi jelképünk mellett, akkor pokolba az árnyalatokkal. Tudja mit, próbálja meg...

— Uram, piros autónk nincsen!

— És, ha mutatok egy lilát?

— Akkor sincsen!

— Málpedig én pilos autót akalok és be is megyek a laktálba és ide a bökőt, ha nem találok egy pilos autót!

Eltűnt a vasajtó mögött és tíz perc sem telt bele, elődorombolt egy fényességes új járgánnyal.

— Na tessék! — kiáltotta boldogan a volán mögül. — Mit szóltok, milyen gyönyölű pilos autót találtam.

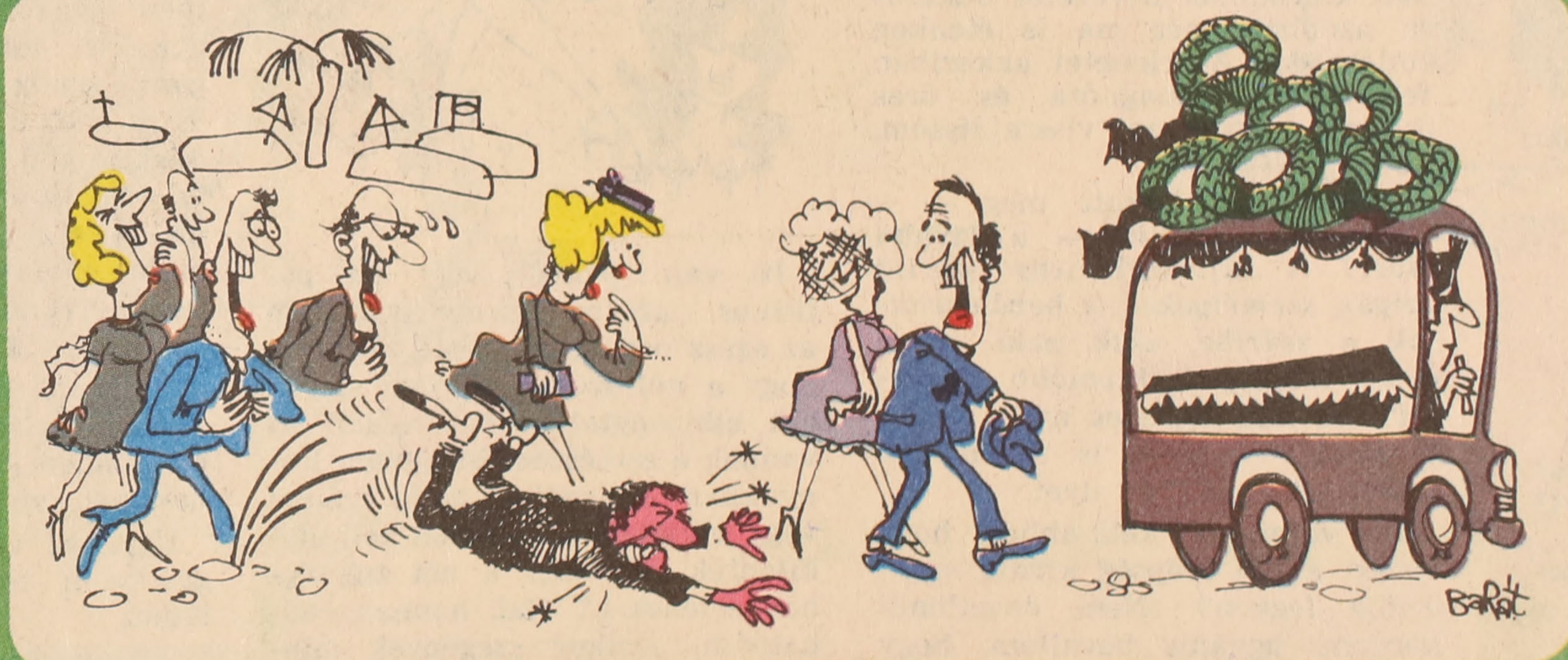
A vaskos úr hörrent egyet, majd a szívéhez kapott és végigvágódott a hűvös padmalyon. A bájos ifjú hölgy kocsija ugyanis zöld volt, akár a libafröccs.

Az illetékesek körülállták a vaskos urat, s egy darabig ők is színválasztási problémák felett vitatkoztak. Mártminthogy a fehér autót hívják-e ki, vagy inkább a feketét. Aztán mégis a fehér mellett döntöttek, mert feketéből nem volt megfelelő árnyalat a gyászhuszárság istállójában.

— A helyzet teljesen érthető — mondta később a mentőorvos. — A dagadt ürge nem tudta, hogy a kis csaj színtévesztő.

— Stimmel — bólintott a betegszállító. — És amikor kiderült — kiborult!

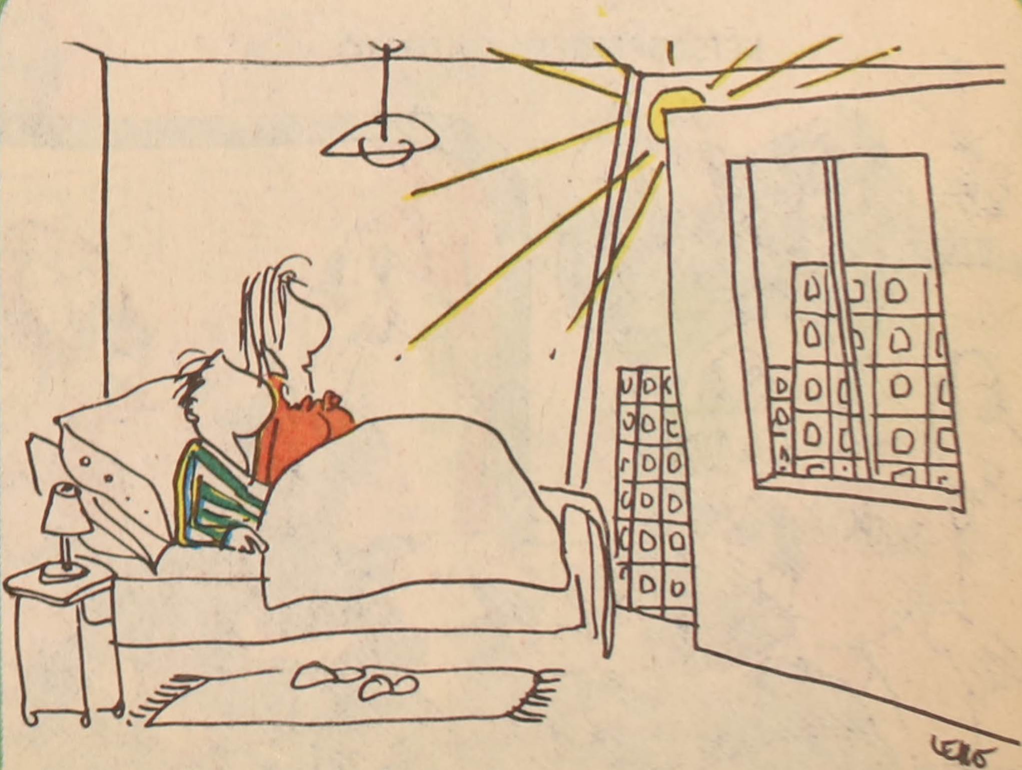
Peterdi Pál

MI KÉSZÍTHETŐ A RAKÉTÁBÓL LESZERELÉS UTÁN?

Törpevízmű — Templomtorony — Játszótéri csúszda

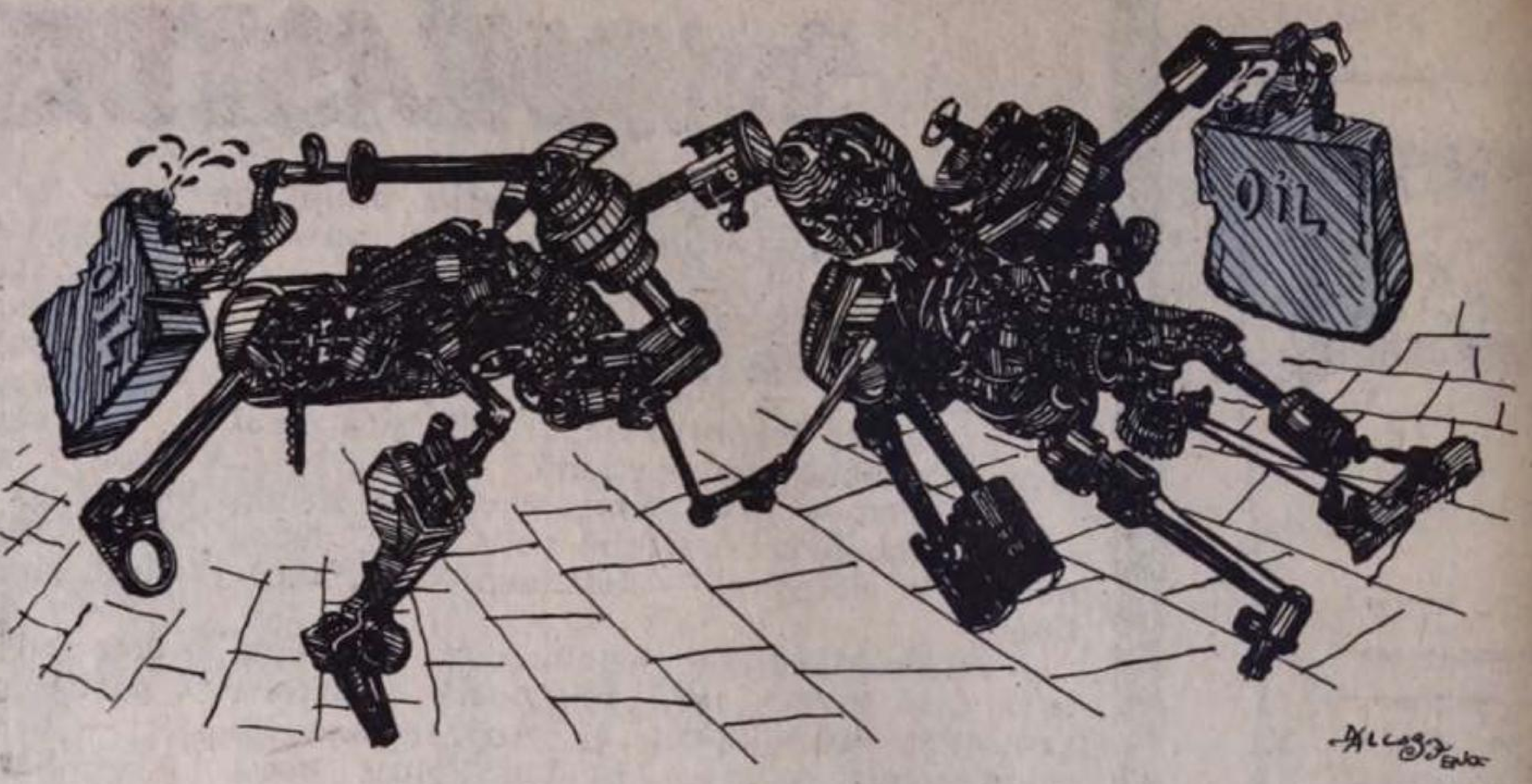

– Látod, igazuk volt a kárfelvevőknek, most már nem fúj be az a ronda jeges szél!

ÜZLETEMBER...

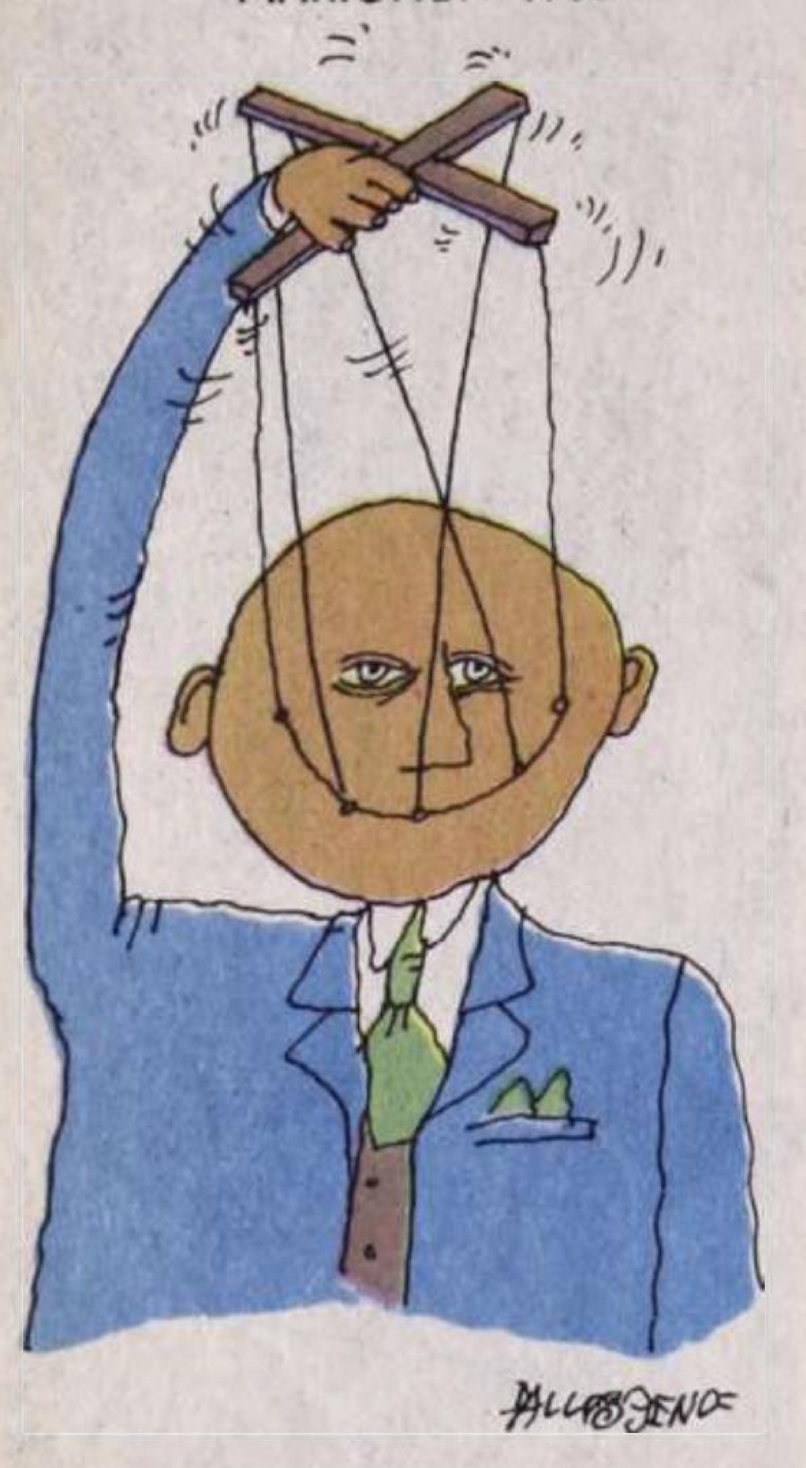

ILLUMINÁLT ÁLLAPOT

Olcsóbb lett az olaj.

MARIONETT 1986

— Kovács úr, nem akar venni egy fajtiszta foxterriert?
— És van hozzá papírja?
— Csak nem akarja becsomagolni?

A HAZAI VÁLASZTÁSOKRA

Nincs mese, idén is megválasztjuk a szépségkirálynőt. Hanem, ebben az évben kétlépcsős lesz a választás. Ezt a két lépcsőt azonban átvitt értelemben kell érteni, hál' istennek, mert az igazi lépcsőkkel bizony tavaly is bajban voltak a lányok.

A kétlépcsős választás annyit jelent, hogy idén először a zsűrit választjuk meg. Ezt a Nők Lapjából tudtam meg, amely azt is közölte, hogy a rendező Magyar Médiát sok vád érte amiatt, hogy tavaly pancserokra bízta a legszebb honleány kiválasztását. Meg kell jegyeznem, hogy nekem semmi bajom nem volt a zsűrivel, sőt a lányokat már régen elfelejtettem, Chrudinák nevezetes bukására azonban még ma is élénken emlékszem. A jelenetet akkoriban felvettem képmagnóra és üres óráimban gyakran visszajátszom, olykor lassítva is.

Vajon min bukott meg — a Chrudinákon kívül — a tavalyi zsűri? A sajtóközlemény szerint *„olyan személyeket is beválasztottak a zsűribe, akik nem éppen a női szépség legkiválóbb szakértői"*. Ez már egyenes nyílt, őszinte beszéd — nem is tudom hol hallottam legutóbb ilyet.

De vajon mi kell ahhoz, hogy valaki a női szépség kiváló szakértője legyen? (Nem önzetlenül kérdem, ugyanis bevallom, hogy jelöltetni kívánom magamat, egyelőre még nem a szépség-kategóriában, hanem a zsűribe.)

Meg aztán honnan sejtheti szegény szavazópolgár, hogy az ő jelöltje — aki egyébként tekintélyes közéleti személyiség — szakértője-e a női szépségnek?

Itt van például egy sor politikus, akikre tavaly rábíztam az egész ország vezetését, de most, hogy a női szépségről van szó — hát elbizonytalanodom. Aztán itt vannak a színészek. Bizalmam irányukban is töretlen, amíg drámai vagy vígjátéki szerepeket kell alakítaniuk. De hogy a női szépséghez értenek-e? Hát honnan tudhatnám, amikor szegények minden egyes új magyar filmben ugyanazt a pucér lengyel színésznőt dögönyözik.

Aztán itt vannak a sportolók. Bizalmam itt is sziklaszilárd, ameddig labdát kell rúgniuk, magasba kell ugraniuk, vagy célba kell lőniük. De vajon értenek-e a női szépséghez? Honnan tudhatnám. Ha szegényeket három hónap után kiengedik a tatai edzőtáborból, még a szertáros nénit is Bo Dereknek nézik.

Akkor hát, kit jelöljünk a zsűribe? Jelenleg csak egyetlen olyan embert ismerek az országban, aki ért a női szépséghez, és ízlése is egyezik az enyémmel. Ez pedig én vagyok.

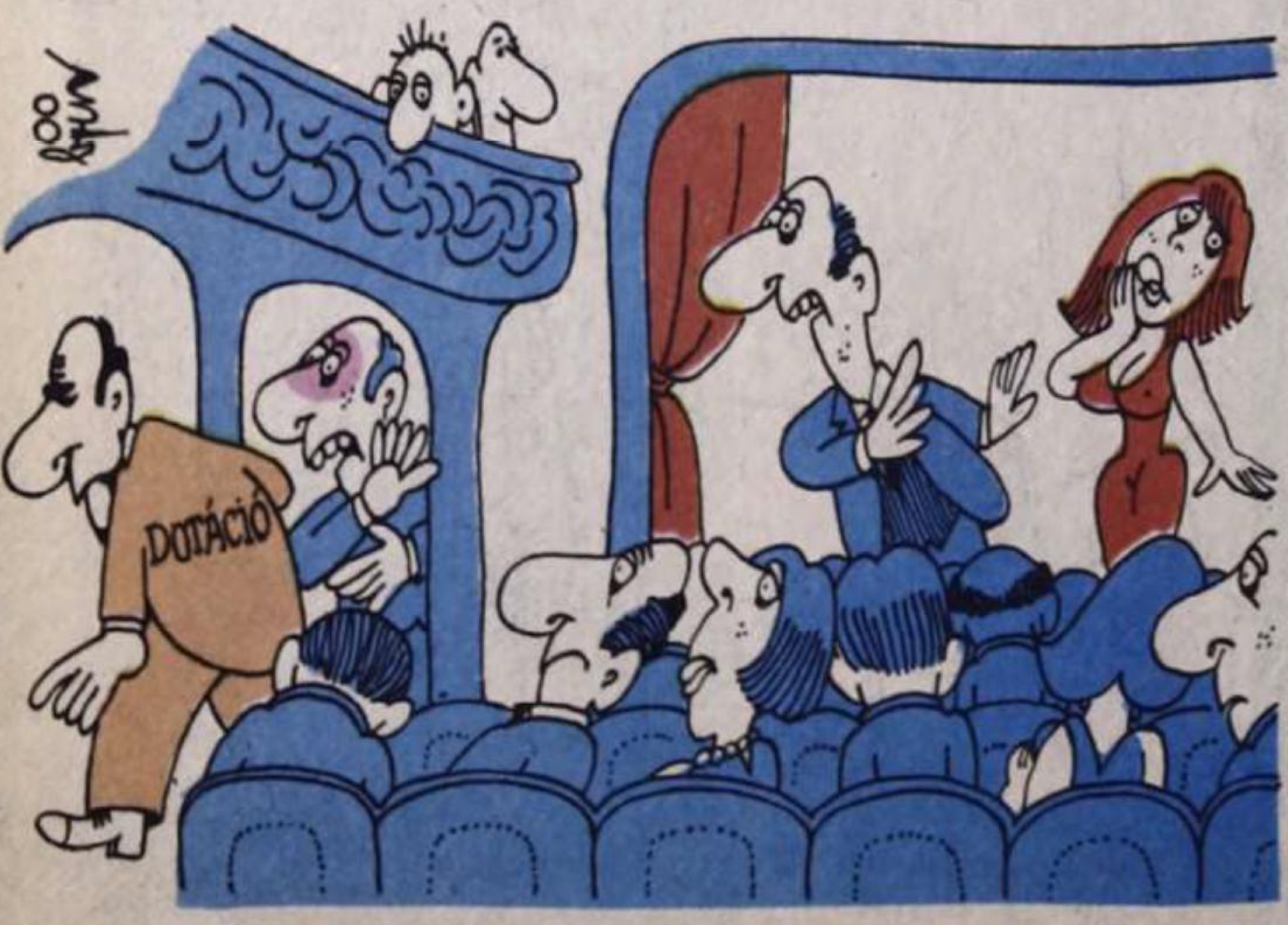
Természetesen nem korteskedni akarok, a feleségem le is törné a derekamat, de én mindenben alkalmasnak tűnök a zsűri-tagságra. A szükséges anatómiai ismeretekkel mind tudományosan, mind gyakorlatice rendelkezem, a döntőre talán még egy elegáns szmokingot is csináltatnék, és az unokahúgom is indul a szépségkirálynő választáson. Szóval, én vagyok az Önök embere. (Csak mellékesen jegyzem meg, hogy maradéktalanul magamévá tettem a Hazafias Népfront programját is. Mindegyiket.)

Ha Önök rám szavaznak, nem fognak csalódni. Csak azt kérem, ne minden szavazócédulára az én nevemet írják!

Ugyanis, valószínűleg itt is ragaszkodni fognak a kettős jelöléshez.

Trunkó Barnabás

KÉTSÉGBEESETT IGAZGATÓ

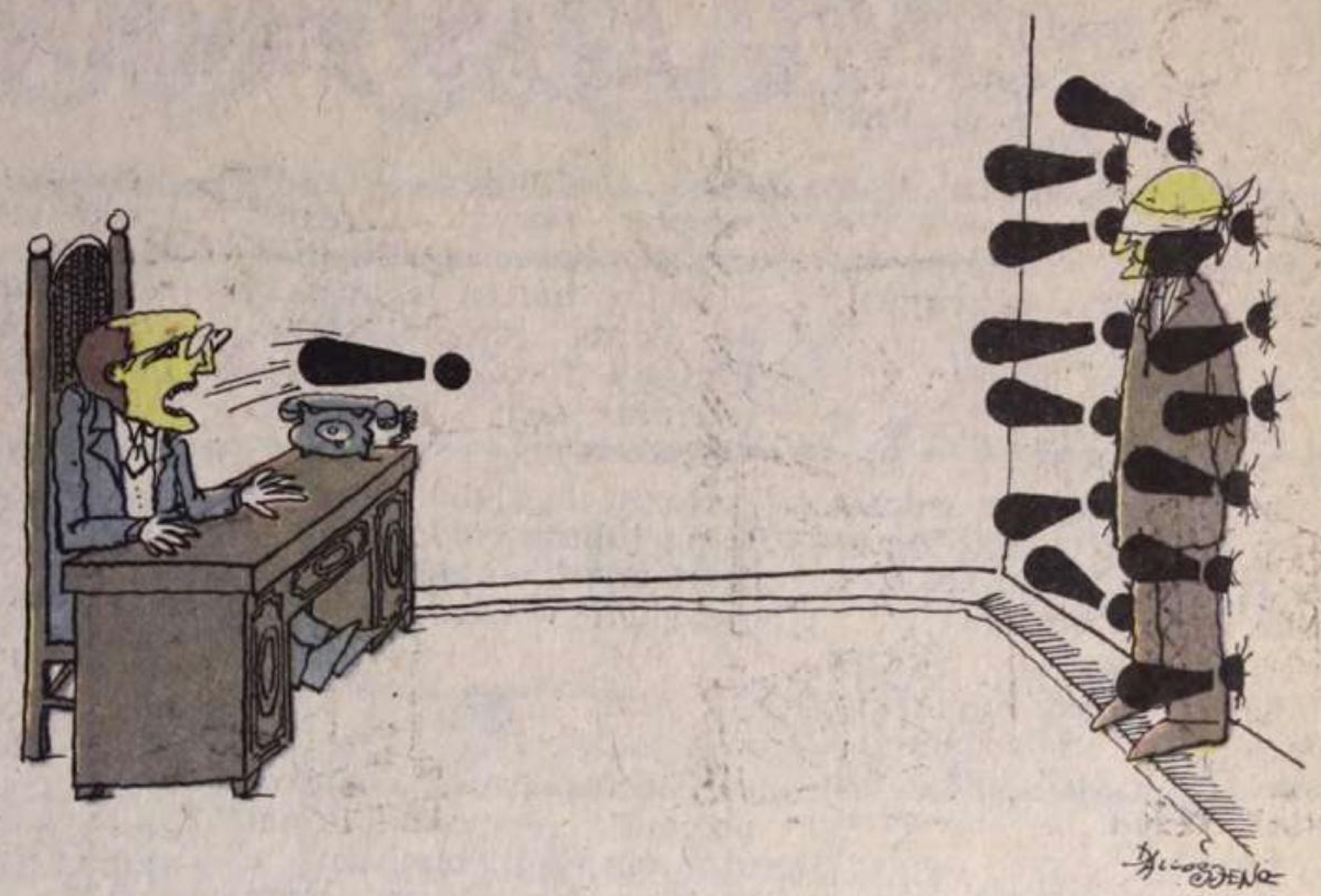
- Könyörgök, ne tessék még itthagyni a színházat!

ROSSZ MUNKAKÖRÜLMÉNYEK

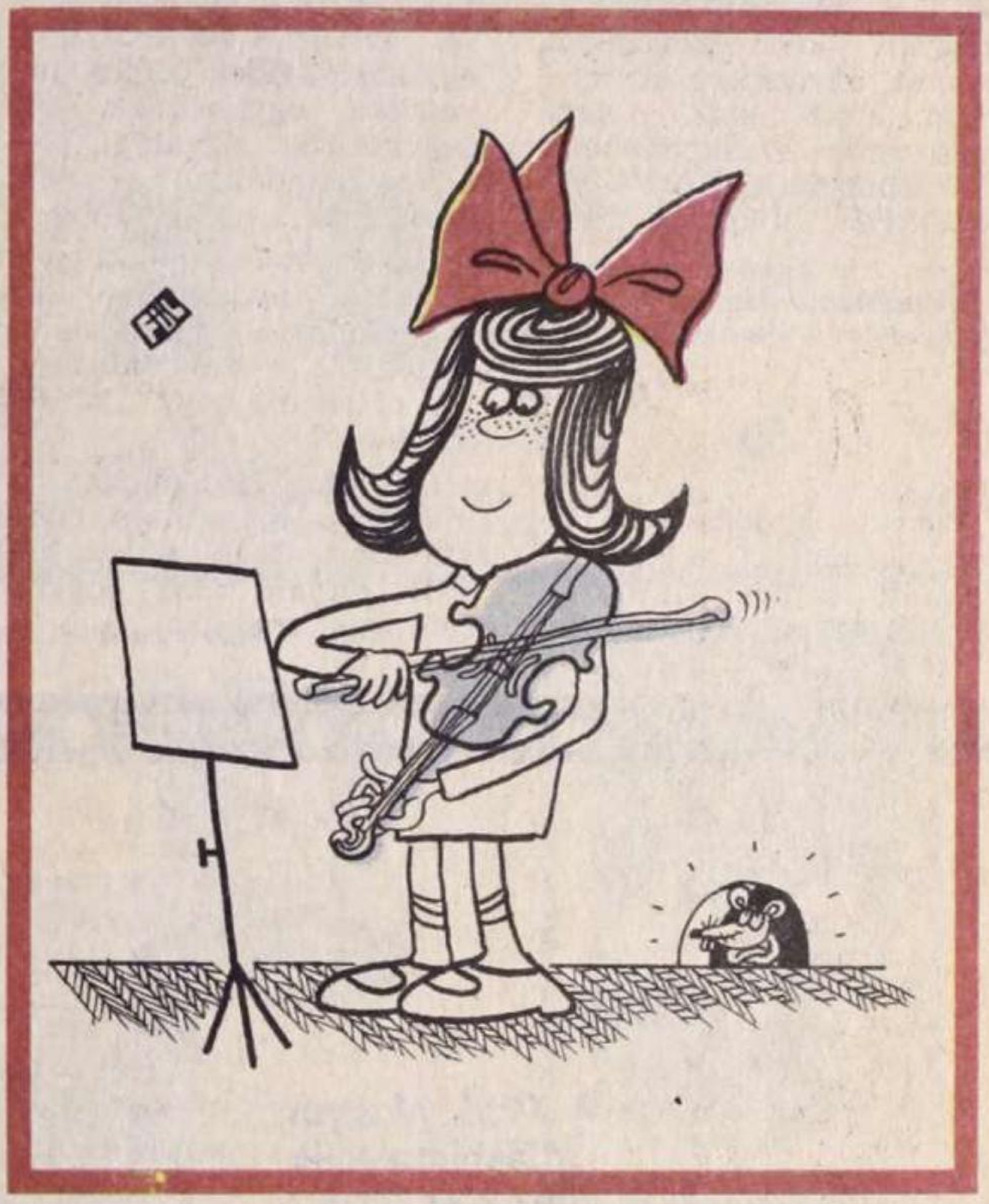
– Csak nem képzelik, hogy ilyen ócska helyre jövök dolgozni, ahol digitális mérleg van?!

BRENNER, DALLOS, HEGEDŰS, FÜLÖP, LEHOCZKI, BALÁZS-PIRI

BAKI BAKI HÁTÁN

„Itt állunk a Szent Márk téren" — jelentkezik Velencéből a tévériporterhölgy. Majd a beavatottak hangján hozzáteszi: *„Ez Szent Piacot jelent."*

Kár, hogy nem árulta el, milyen nyelven. A német *Markt* ugyanis mintha nem egészen volna druszája az olasz *Marco*-nak, Velence védőszentjének.

Szinte hallom Arany János *A hamis tanú* című versét az új értelmezés szerint: *„Állj elő, vén Piac, vedd le a süveged..."*

Mármint ennyi fenenagy műveltség előtt.

•

Egy, a Duna-deltát bemutató román rövidfilm magyar kísérőszövegéből, melyet úgyszintén a televízió látott jónak világgá sugározni: „Expedíciónk fiatalabb tagjait *valóságos expedíciós lámpaláz* fogja el."

Elmélázok. Vajon milyen lehet egy expedíciós lámpa?

•

Váradi Sándornak a népek barátságát jelképezni hivatott szobrát állították föl Horvátzsidány főutcáján. A faluban ugyanis magyar, horvát és német ajkúak élnek együtt. Nos, a szobor három leányalakja szinte tüntetőleg háromfelé fordul, még véletlenül sem pillantana egymásra.

Ha ez a „jelkép" egyáltalán tükröz valamit, az — attól tartok — nem a horvátzsidányi helyzet.

•

Kiszely István antropológus tervezett kínai kutatóútjáról olvasom a Magyar Nemzetben, hogy az „túlzás nélkül hasonlítható Kőrösi Csoma Sándor *egykorú* törekvéseihez".

A két egybevágó törekvés, tekintve, hogy jó másfél évszázad választja el egymástól őket, aligha nevezhető egykorúnak. Az „egykorú" ugyanis — kell-e mondanom? — nem azonos az „egykori"-val.

Ugyanebben a cikkben a Kínában nyomokban ma is föllelhető újgúr nemzetségről (rokonainkról) azt olvasom, hogy *„tőlünk nyugatabbra él"*.

Ez igaz. Ha nyugatnak indulunk el, szintén elérjük őket. Csak sokkal később annál, mint hogyha keletnek mennénk.

•

Húsipari interjú-alany tévényilatkozatából: *„Az ágazat eredményhelyzete rendeződött."*

Ez fölöttébb örvendetes. De vajon mi lesz nyelvünk — hm — „eredményhelyzetével"?

•

Merényletet kíséreltek meg egy olasz politikus ellen. A politikus *„csak könnyebben sérült meg"* — jelentette a tévé. *„Súlyos sérüléseket szenvedett"* — jelentette a Népszabadság.

Nem szeretek merényletekkel tréfálkozni, de nem tehetek róla, eszembe jut a régi vicc: sok-e az úr fején az a két árva hajszál? Nem. És levesben?

•

BKV-tévéreklám. A már alkalmazásba állt fiatalember nyilatkozik. Íme a hirdetés két befejező mondata: „Egyikünk sem bánta meg, ugye, Imre?" *„De még mennyire!"*

És ezért még a BKV fizetett!

•

Mindig csodálattal tölt el, mennyire hadilábon állnak hírlapíróink a számokkal. Íme egy újabb példa, a Magyar Hírlap sportrovatából: „Portisch Lajos *harmincegy* táblán elért eredménye: *25 győzelem, 4 döntetlen, egy vereség."*

E mondat logikájánál maradva, *két* kérdésem van: mi történt a harmincegyedik táblán?

•

A *Képrablás a Louvreban* című francia krimi magyar fordításában (Zalabai Gábor műve) olvasom: „Ordított, ahogy a torkából kifért."

Ezt elolvasván, én is fölordítottam. Ahogy csak kifért. A torkomon.

Tímár György

KIÁRUSÍTÁS

– Gyerekeknek és katonáknak féláron!

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: A Hungara Vivo, a Világ és nyelv és a Roben .., 3. számait: — Kettőtől tízéves fiúknak ruhákat, játékokat; — Farkas Pál: Az üteg, Csurka Péter: A két strázsa és Tóth Béla: Magyar anekdotakincs c. köteteit; — Másféltől 14 éves gyerekeknek ruhákat, játékokat; — Charles Bronson-képeket, posztereket és Nathanson: A piszkos tizenkettő c. könyvét.

KÍNÁLNAK: A Világ Ifjúsága 1980-as és az Ifjúsági Magazin 1979-es teljes évfolyamát; — Nagyméretű íróasztalt (70×130), dohányzóasztalt (60×130) és magas sportbabakocsit; — A Delta 1967—1985, és a Muzsika 1975—1980 közötti hiánytalan példányait; — Rossz állapotban lévő 100 éves Schyldmayer fatőkés pianínot, alkatrésznek; — Bőr motoroskesztyűt, BMW motorkerékpár-indexeket és Fischer teniszütőt; — Üzemképes fekete-fehér nagyképernyős Orion tévét, elektromos Singer varrógépet;; — Jó állapotban levő 80 l-es Szaratov hűtőszekrényt és AT 1461A típ. Orilux televíziót; — Heisler: Egy orvos bejárta a világot c. könyvét és Farkas Imre összes verseit, egy drapp bőrkoffert.

CSERÉLNEK: Az 1950-es évek tánczene lemezeit (45 db) hintaszékre, kerti napernyőre vagy bármi másra; — Tesla B93-as üzemképes magnót, 2 db Saphir hangfalat és 5 db orsós szalagot jó állapotban levő összecsukható felnőtt kerékpárra; — A Film Színház Muzsika 1957-es évfolyamát, 10 db századeleji francia operalemezt és egy 100 éves bajor sörszakkönyvet szobanövényekre; — 1967-től napjainkig a Delta, 1975—1980-ig a Muzsika c. lap hiánytalan példányait lemezekre, kazettákra; — Nagyméretű íróasztalt, dohányzóasztalt, magas sportbabakocsit 2×3 m-es buklészőnyegre, kisebb dohányzóasztalra, távirányítós játékautóra; — 2 db akváriumot (70 és 35 l-es) 2 db régi vasalót, faragott szekrénydíszeket, díszhordót, tilolót, népi faragású kulacsot, régi újságokat, asztalosszerszámokat lemezjátszóra, orsós magnóra, esetleg rádiótunerre, magnódeckre, illetve mini forasztópákakészletre.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 4-es melléken lehet érdeklődni.

AZ ARANY MEG AZ ÁRA

Több aranyékszert vittem felértékeltetni 1985 őszén az Óra- és Ékszerkereskedelmi Vállalat Váci utcai felvevőhelyére. Ott az eladó egy papírra felírta darabonként a vételi árat.

Novemberben elindultam eladni egy karkötőláncot, melyet a Váci utcában 5500,— Ft-ért vettek volna át. Tovább vittem, kíváncsiságból. A Pénzverde átvevőhelyén 4500-at, a Ferenc krt. 26-ban 5000-et, a Párizsi utcai BÁV-nál 3800-at kínáltak érte. Megkérdeztem, hogy miért ilyen keveset, amikor a Váci utcai ÓÉV-nél 5500-ra értékelték. Kérem, az arany szabadáras — hangzott a válasz. Visszavittem a karkötőt a Váci utcába, ahol 5720,— Ft-ért átvették. Lehetséges, tisztességes a majd 2000,— Ft-os árkülönbség a két átvevőhely között?

Most, március 10-én, egyenesen a Váci utcába mentem három gyűrűvel. Az őszi becsült értékek: 5040,—, 2200,— és 1500,— Ft. Az átvevő megnézte és a következő ajánlatot tette: 4700,—, 1700,— és 1250,— Ft. Olcsóbb lett az arany? — kérdeztem. Nem, volt a válasz. Mutatom a papírt, amit ősszel kaptam. Ez a kolléganőm írása — mondta az átvevő — úgy látszik egy osztállyal feljebb értékelte.

Én ezért az árért nem akartam otthagyni a gyűrűket. A régi áron eladja? — kérdezte a felvevő. Igenlő válaszomra kiállította a számlát és kifizette az eredetileg becsült árat.

Nem értem. Az állami átvevőhelyen lehet alkudni? Jól jártam? Esetleg az ÓÉV járt rosszul? Vagy még így is én vagyok a vesztes?

Donáth Albert
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

18.30: Sportmúzeum — 75 éves a Vasas. (A képen: Körmöczy Zsuzsa a Vasas teniszezőinek dicső múltjáról beszél.)

Zsuzsika, Zsuzsika, de megváltoztál!...
(A Somogyi Néplapban talália Puska Bernadett, zimányi olvasónk)

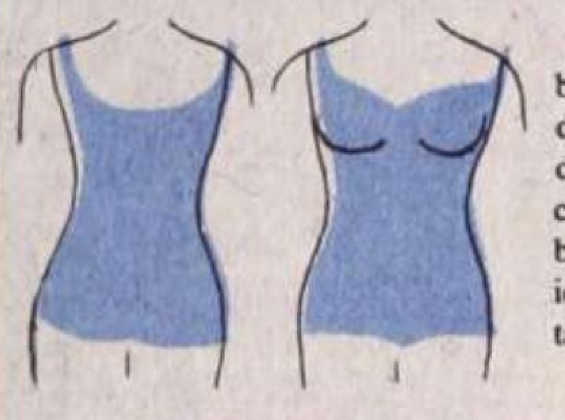
Lehel HŰTŐSZEKRÉNY most kapható!
KIKELTEK ELSŐ KEDVEZMÉNYEINK!
Mezőgazdasági boltunkban 80 literes és 200 literes VÍZELLÁTÓ, FV—III. és KD 161 TERMÉNYDARÁLÓ 30 % engedménnyel,

Minden házba édesen csipogó napos-vízellátót!
(A Fejér megyei Hírlap hirdetései közt fedezte fel Sterhardt Ágnes, lovasberényi olvasónk)

Átadták a keszthelyi kibővített öregek napközi otthonát

Nagyon helyes. Egy öreg nem lehet elég bő!
(A Zalai Hírlapból ollózta Szalai Krisztina, keszthelyi olvasónk)

25. FÉLVEZETŐ DIÓDA

Köss zsebtelephez zsebbizzót és a félvezetőből készült legegyszerűbb eszközt, a félvezető diódát! Világít-e az izzó? Fordítsd meg a diódát! Most világít az izzó? — Első pillanatra furcsának tűnik, hogy egy szilíciumkristálykát térben megforgatva ilyen nagy változást lehet előidézni. Mit tartalmazhat vajon a szilíciumkristály, ami ezt okozza?

Egész jó kis diódák!
(Fizika-tankönyvében fedezte fel a dunaharaszti Baktay Ervin gimnázium IV. b. osztálya)

22.32: Karvezetők

Pászti Miklós
Szerkesztő: Vass M. Katalin
(Ism. kedd, K. 10.36)
(XXV/13. rész: március 18. kedd, K. 20.33)

17.30: Karvezetők

Tillai Aurél
Szerkesztő: Vass M. Katalin
(Ism. jövő csütörtök, K. 10.35)
(XXV/12. rész: március 7. péntek, 3. műsor 22.32)

Egyik karvezető olyan mint a másik, bár a neve Miklós vagy Aurél ... De inkább Aurél.
(Az RTV újságban találta Horváth Andrea, győri olvasónk)

De agyonütni az is jó ...
(A Népszínház utca egyik kirakatában észlelte Vágó György)

BATTHYÁNY TÉR

Hová lett az örökmécses?

Ez nagyon jó kérdés! A Batthyány téren ugyanis sosem volt örökmécses. Természetesen ma sincs. Van ott metróállomás, vásárcsarnok, barokk templom, elegáns presszó — örökmécses egy szál sem. Az örökmécses — a Batthyány örökmécses — a Báthory utca—Rosenberg házaspár utca—Aulich utca összefutásánál képződött kis háromszögletű téren található. De oda sem a Batthyány térről „lett"
(Az Esti Hírlapban fedezte fel Csík Bence)

NYUSZI VAGYOK

Még mindig nyuszi vagyok, pedig már közel állok hozzá, hogy valakit megharapjak!

A történet igaz, hiteles. Én vagyok itthon gyesen, mert nekem itthon jobb, a feleségemnek meg a munkahelyén. Naponta telefonálok neki az iskolába, ahol tanít, így csak szünetekben beszélhetek vele, akkor is feltételekkel. Nejem inkább a gyerekek között tölti a szünetet és nem a tanáriban. Ilyenkor szólni kell neki, ez fáradtsággal jár és a vonalat is lefoglalom. Ezért az iskola szigorú, de igazságos igazgatója rendeletet hozott, illetve parancsba adta: naponta csak egyszer telefonálhatok a feleségemnek. Én azonban úgy érzem, hogy családi életünk zavartalan bonyolítása érdekében legalább napi két telefonra lenne szükségem.

Gondolják, hogy ez megoldható?

Bési László kismama
Budapest

NEM TUDJÁK

Nyíregyházán több utazási irodában is érdeklődtem — elsősorban az IBUSZ-nál —, miként lehet hajóval Pozsonyba utazni. Diákjaimmal ugyanis június 27-én szeretnék oda egy kirándulást tenni. Mindenütt azt a választ kaptam, hogy sehogy, mert hajó csak Bécsbe jár, Pozsonyba nem. Mivel rokonaim sűrűn utaznak Pestre Pozsonyból hajóval, nem nyugodtam bele a válaszba: egyenesen Pozsonyban érdeklődtem. Ott azt a választ kaptam, hogy minden szerdán, csütörtökön és pénteken jár a szlovák hajó, Budapestről indul, 16 órakor.

Miért nem tudják ezt a magyar utazási irodák?

Most már csak arra kérek választ: hol, hogyan kaphatunk 40 iskolásgyerek részére június 27-re, péntekre hajójegyet Pozsonyba?

Antalóczy Tiborné tanár
Nyíregyháza

OKOS

című rejtvényünk megfejtése:

— Eszerint mégsem olyan ostoba, mint amilyennek korábban lefestetted.

200—200 forintot nyert:

Szóró Ferenc, Szolnok, József A. út 14. 5000

Vígh Ferencné, Heves, Dobó út 1. 3360

Szűcs Béláné, Kecskemét, Arany J. u. 10. 6000

A nyereményeket postán küldjük el.

MODERN MESE

– Még sztereó magnóba sem énekelek!

TRIBÜN

Stephan Schmidheiny írta a „Bilanz" című svájci gazdasági szaklapban:

— Az állam semmi esetre sem fizethet térítést keresetkiesés címen olyan sportolóknak, akik érem nélkül térnek haza az olimpiáról. Az ilyesmi negatív hatást keltene, mert esetleg az a sportoló járna jobban, aki semmiféle eredményt nem ér el.

Negatív ösztönzők? Figyelemre méltó!

•

Ivan Lendl, a világ legjobb teniszjátékosa mondta:

— Én akkor is minden eszközzel a győzelemre törnék, ha a saját nagyanyám állna a háló túlsó oldalán.

Ja, úgy könnyű lenne!

•

Werner Schneyder, osztrák kabarészerző bemondása:

— Egyik sportágról sem jelenthetjük ki, hogy ez a legszebb sportág. Természetesen a futball kivételével.

•

A nagy edzőt megkérdezték: minek köszönheti a sikereit?

— Annak, hogy helyesen tudom megítélni a szituációkat.

— És hogyan tanulta meg, helyesen megítélni a szituációkat?

— A tapasztalat útján.

— És honnét szerezte a tapasztalatait?

— A helytelen ítéleteimből.

•

Két utas észrevesz egy savanyú képű tagot a hajón.

— Fogadjunk, hogy játékvezető.

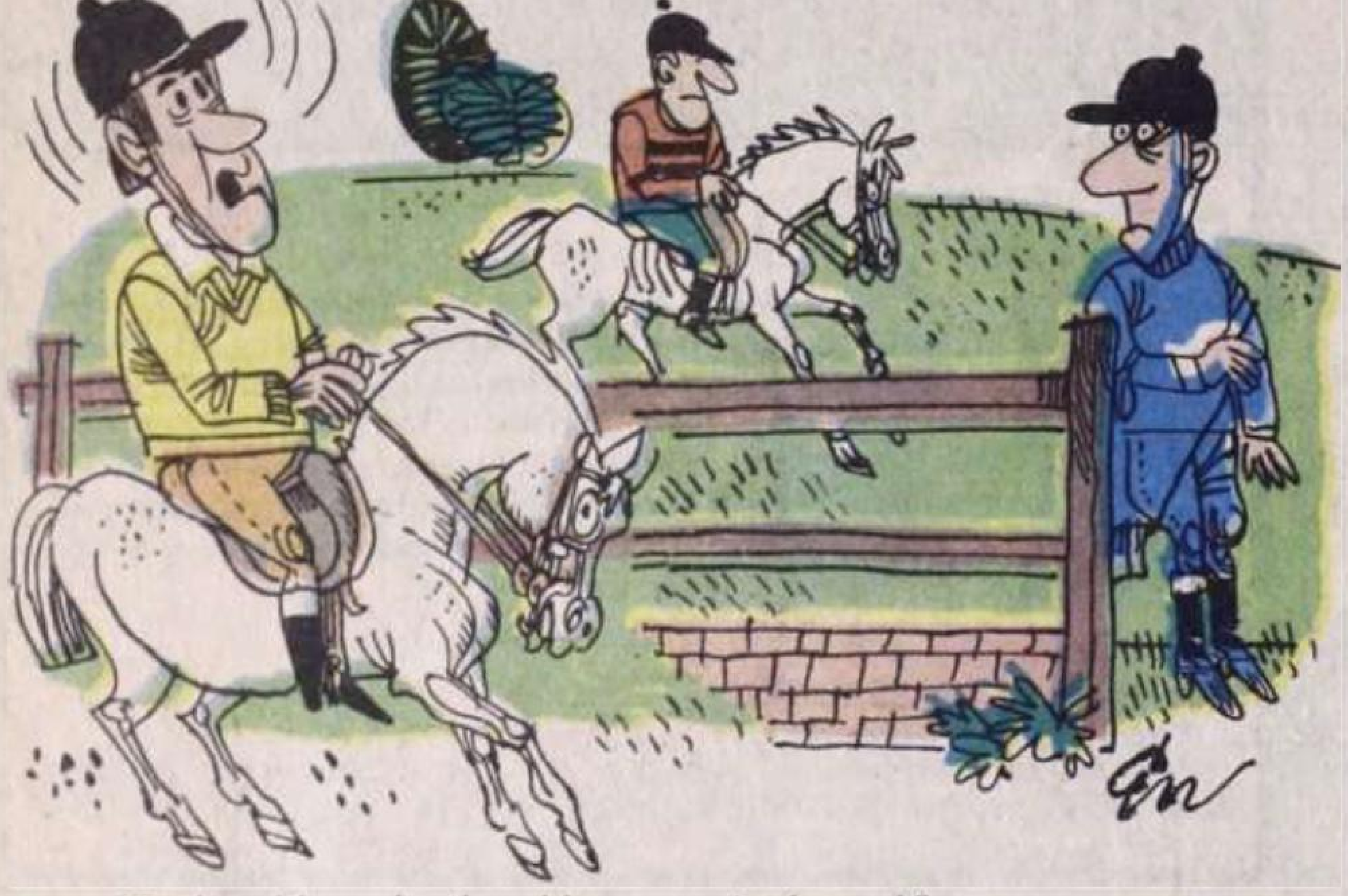
— Fogadjunk, hogy nem.

Odamennek hozzá, megkérdezik.

— Sosem voltam játékvezető — hangzik a válasz. — Csak most tengeribeteg vagyok, attól ilyen rémült az arcom.

(p. p.)

ISKOLÁZOTT LÓ

– Csak akkor hajlandó ugrani, ha előre megmutatom neki a konvertibilis valutámat.

LUDAS FÓRUM SZIGET-MONOSTORON

Mikes György, Peterdi Pál, Radványi Barna és Galambos Szilveszter, lapunk munkatársai, Ludas Fórum keretében válaszolnak az olvasók kérdésére **1986. április 6-án, 19 órakor**, Szigetmonostoron, az Arany János Klubkönyvtárban.

ÉRTELMISÉGI PÁLYA

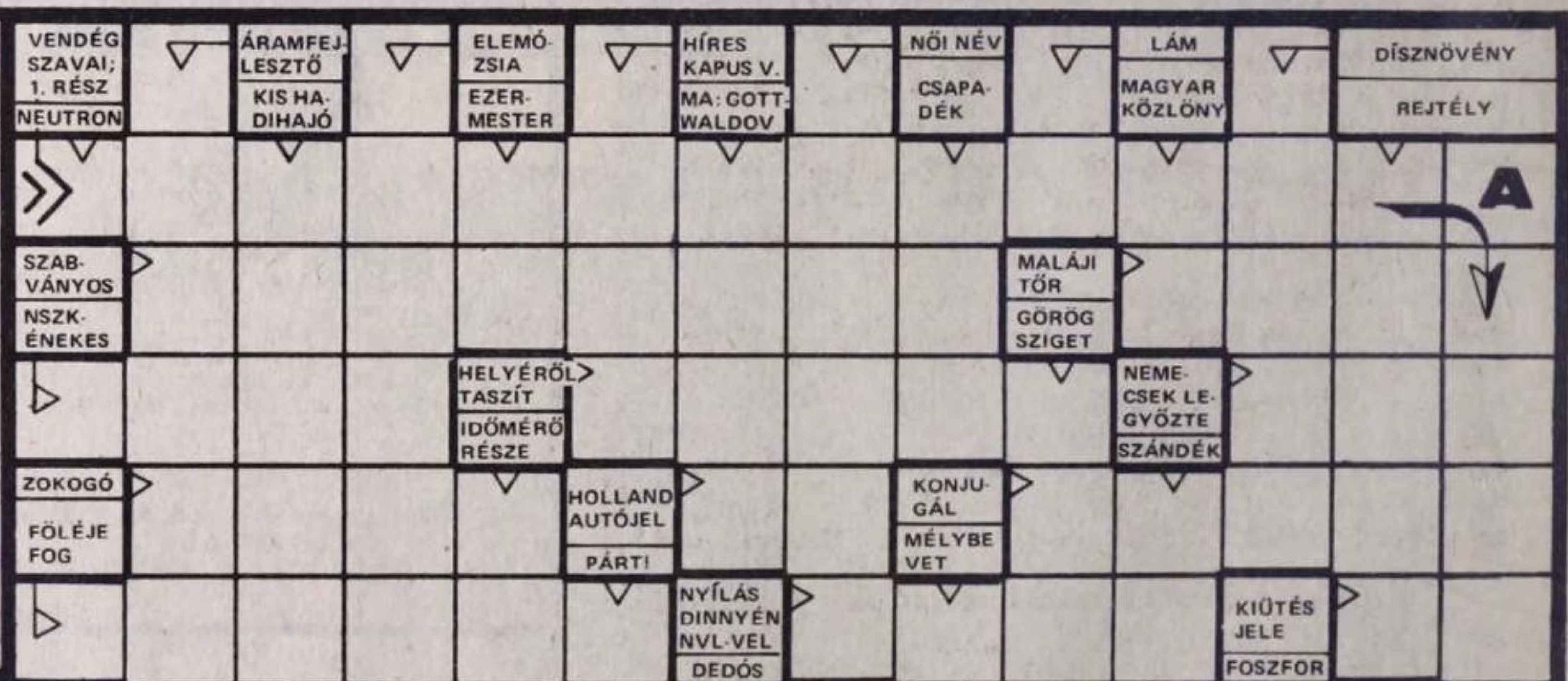

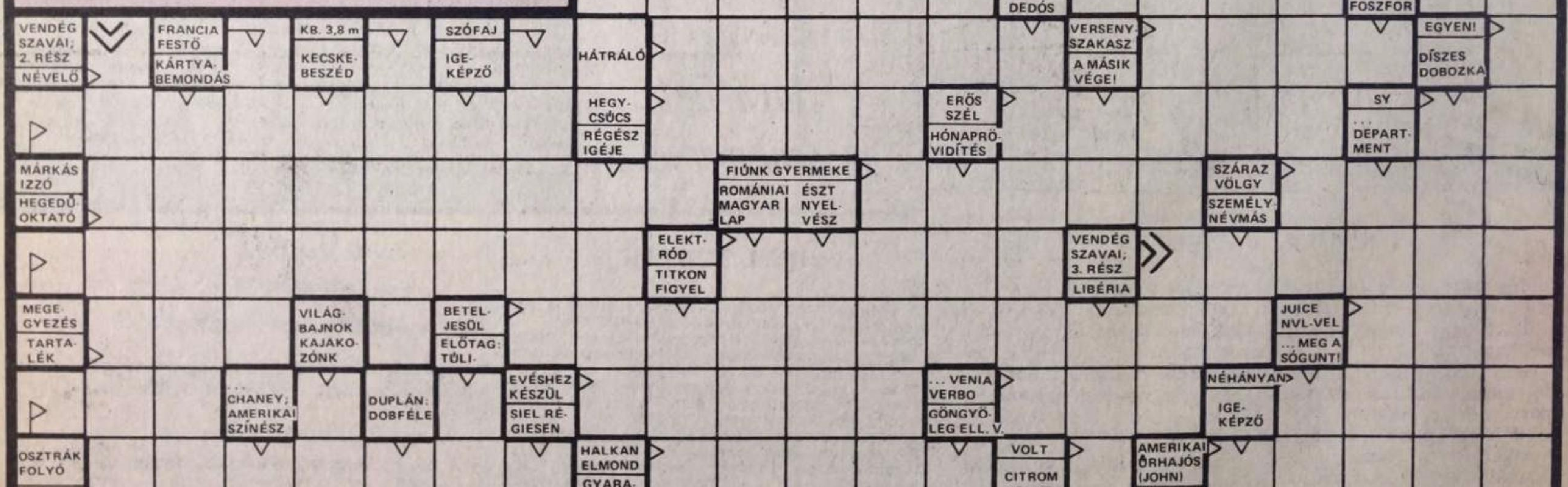
KEDVES

Az egyik vendég késve érkezik a baráti összejövetelre. A háziasszony szívélyesen fogadja, de sajnálkozva megjegyzi: – Igazán bánhatja, hogy akkor érkezett, amikor már valamennyi szép nő eltávozott.

A vendég válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb április 7-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR KUBÁBÓL

VARIÁCIÓK ÍRÓASZTALRA

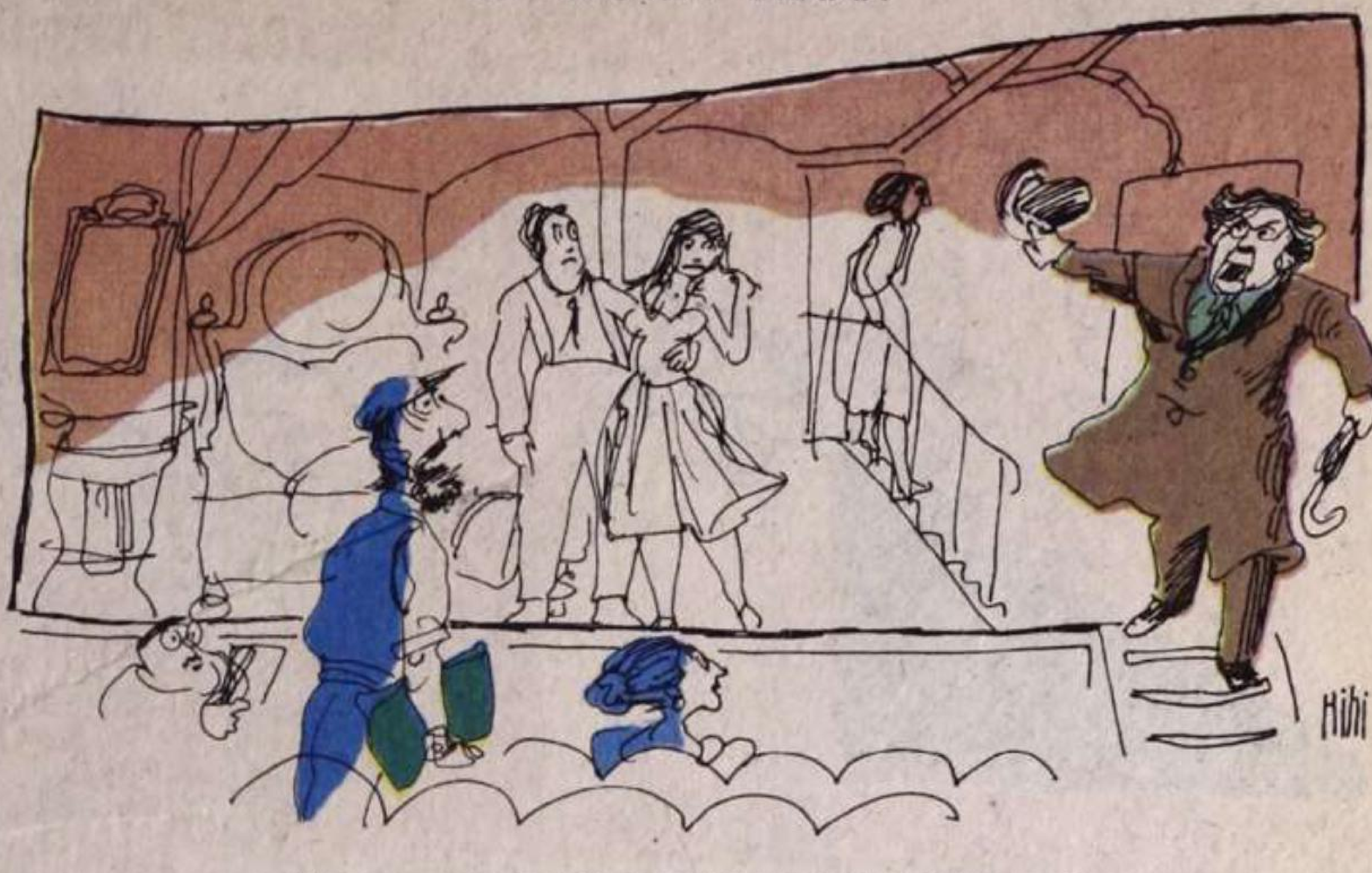
Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII.,
Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

SZATIRIKUS HETILAP **Felelős kiadó: TILL IMRE vezérigazgató**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnal, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
86.2308/20-14
Felelős vezető: **VÁGÓ SÁNDORNÉ** vezérigazgató
ISSN 0134—0610

ÚJ MAGYAR DRÁMA

– Elegem van belőletek! Elmegyek butikosnak...

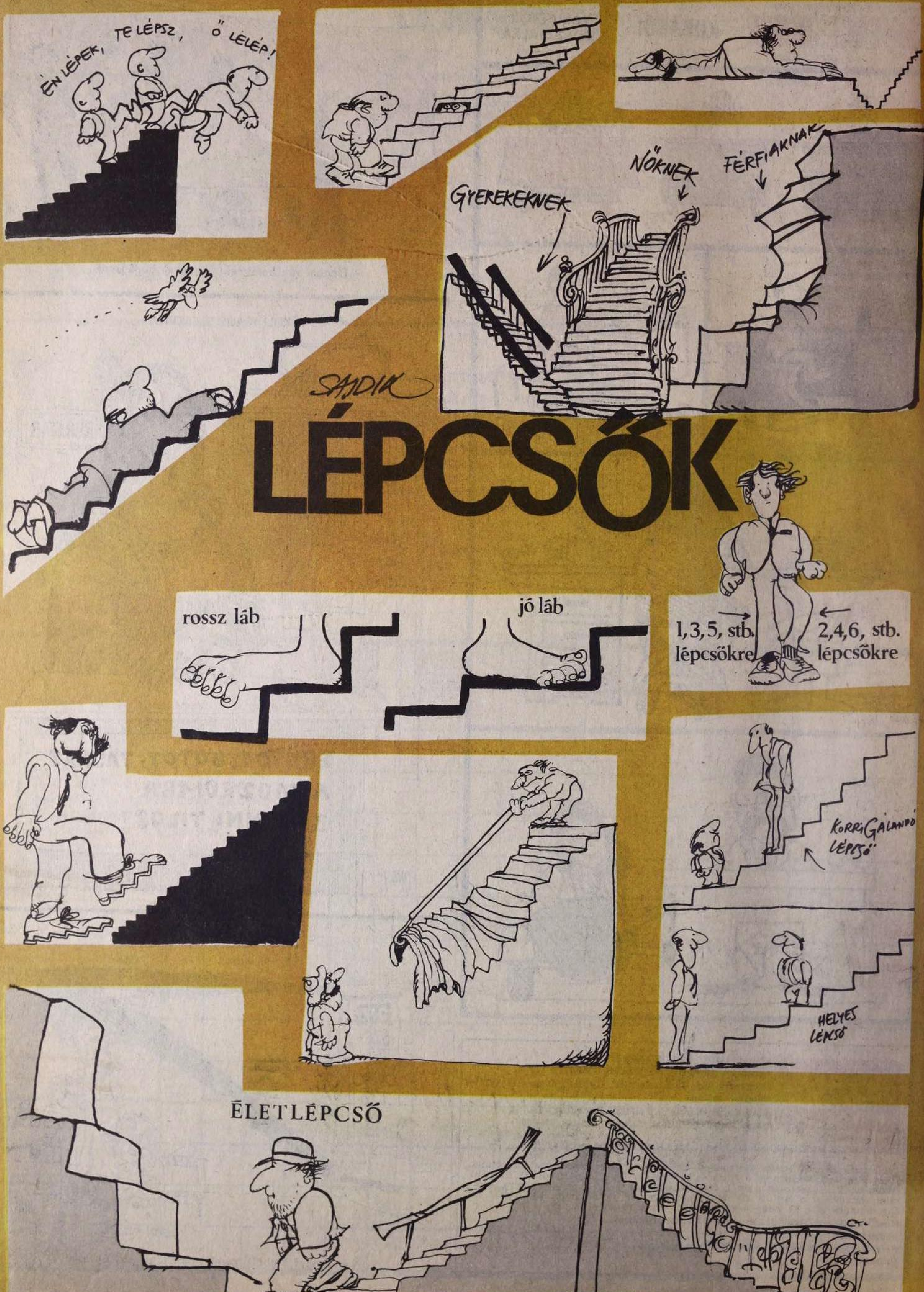
KULTURÁLIS SZOLGÁLAT

IPARI SZEMÉSZET

– Nem megy? Próbálkozzunk akkor talán egy új fejjel...

SAJDIK
LÉPCSŐK
ÉN LÉPEK, TE LÉPSZ, Ő LELÉP!
GYEREKEKNEK
NŐKNEK
FÉRFIAKNAK
rossz láb
jó láb
1,3,5, stb. lépcsőkre
2,4,6, stb. lépcsőkre
KORRIGÁLANDÓ LÉPCSŐ
HELYES LÉPCSŐ
ÉLETLÉPCSŐ